

NIEUWE AVONTUREN

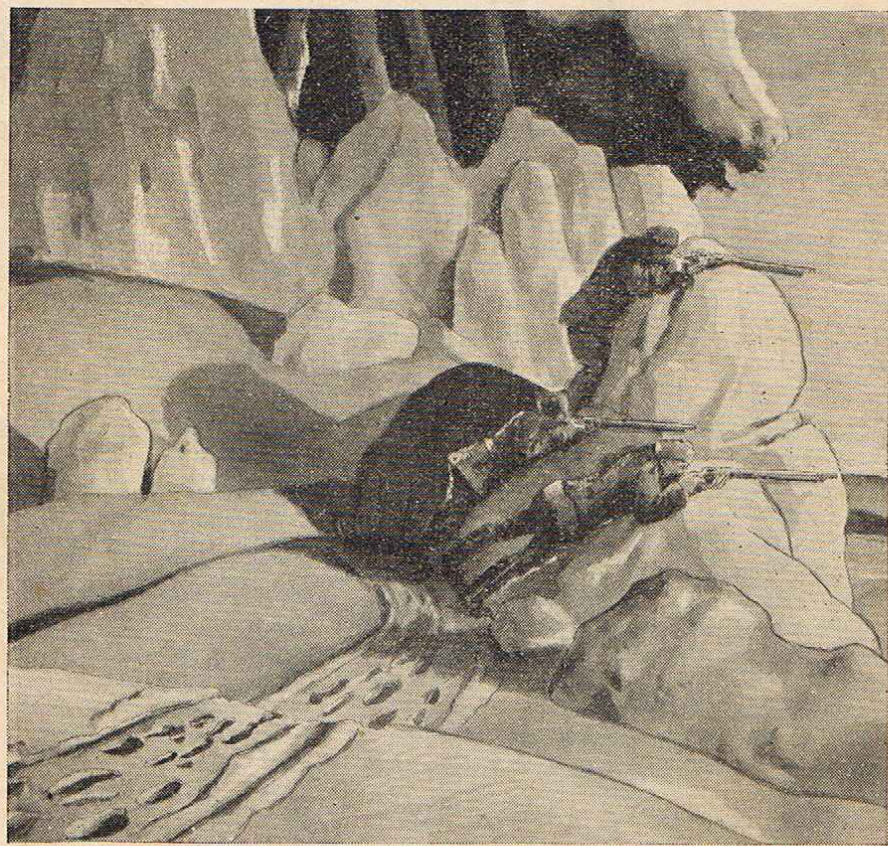
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE LOKSTEM VAN HET GOUD

N° 2272

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De lokstem van het Goud

HOOFDSTUK I

PLANNEN VOOR DE REIS

Raffles en Brand zaten ieder aan een andere zijde van de tafel in de ruime woonkamer van het huis in de Charter Road van Parkway Village te Jamaica bij Flushing, een der oostelijke voorsteden van New York, hetwelk zij bewoond hadden gedurende het merendeel van de tijd, die zij in de Verenigde Staten hadden vertoefd, en dat Raffles gehoord had, om met des te meer veiligheid voor zijn persoon en met des te meer gemak al zijn plannen te kunnen beramen en uitwerken, waarvan de ontdekking hem wel eens in zeer onaangename aanraking had kunnen brengen met de politie, die zeker alles spoedig zou vergeten, hetgeen Raffles voor haar gedaan had in

de wanhopige strijd met het Kwade Oog, ofschoon die pas kort geleden geëindigd was, ten derde male in het voordeel van Recht en Wet. Dit waren weliswaar begrippen, waaraan Raffles een andere betekenis hechtte dan degenen, die ze in toepassing moesten brengen, maar dat had toch nimmer belet, dat hij een zeer levendig aandeel had genomen in die ongelijke strijd.

Buiten viel een waterachtige sneeuw.

De dag was droevig en het was al bijna donker, ofschoon het nauwelijks twee uur in de namiddag was.

Raffles had een dagblad voor zich liggen, waarin hij blijkbaar zoëven gelezen had, en Brand had klaarblijkelijk de

grootste moeite, zijn ogen open te houden. De waarheid is, dat de beide vrienden maar een zeer korte nachtrust hadden kunnen genieten, en een zeer zware taak achter de rug hadden.

Vaag klonk het gerammel tot hen door van borden en ander vaatwerk, dat in de kleine keuken werd gehanteerd door Henderson, de trouwe helper van Raffles.

Brand was juist begonnen met zijn vingers op de tafel te trommelen, terwijl hij gedachteloos naar buiten staarde, naar de egaal grijze lucht, waarin steeds meer donkere wolken kwamen aandrijven toen Raffles opmerkte:

— Dat is zeker een aardige mars, amice, maar op de duur zou hij ons beiden vervelen, denk ik. Er zijn in het leven nog belangwekkender dingen dan op een tafelblad een mars te trommelen. Wij zullen overmorgen vertrekken.

Brand richtte zich met een ruk op, en zijn blauwe ogen begonnen van blijdschap te glanzen, terwijl hij uitriep:

— Op die mededeling heb ik lang zitten wachten, Edward. Het begint mij hier in New York werkelijk te benauwen en zoëven las ik, dat er in het noorden reeds hele pakken sneeuw zijn gevallen, al is het pas begin November.

— Dat las ik ook, Charles, en dat bracht mij juist tot mijn opmerking. Ik geef je gelijk, New York wordt werkelijk onbewoonbaar. En ik geloof dat wij hier nu genoeg gedaan hebben voorlopig.

— Meer dan genoeg, bevestigde Brand droogjes. Onder cijfers gebracht zal het ongeveer een half miljoen dollar bedragen. Ik spreek niet van de kostbare zaken en edelstenen, die wij nog niet te gelde hebben durven maken.

— Wij kunnen dus zeggen, hernam Raffles, dat wij recht hebben op een weinig ontspanning, en daarom zullen wij overmorgen vertrekken, om in het noorden te gaan jagen. Apropos, ik lees daar in de « World », dat er in de buurt van Nome goud is gevonden. Als ik zeg in de buurt, dan bedoel ik om nauwkeuriger te zijn, vijftig mijlen noordelijker.

— O, dan zal het wel niet louter ontspanning worden, riep Brand ontdaan

uit. Want waar goud gevonden wordt, daar zijn goudzoekers, en waar goudzoekers zijn, daar is het niet bepaald rustig. Wij weten bij ervaring, waaruit het gezelschap bestaat, dat naar het noorden trekt, in de hoop, binnen enkele weken schatrijk te worden.

Raffles haalde de schouders op, en antwoordde onverschillig:

— Wie op wolven jaagt, en soms op ijsberen, die zal toch wel niet terugschrikken voor de ontmoeting met gouddelvers.

— Dat weet ik nog zo zeker niet, hernam Brand hoofdschuddend. Er kunnen zich gevallen voordoen, waarin ik zo lief te doen heb met een uitgehongerde ijsbeer, dan met een dronken gouddelver. En hij behoeft nog niet eens heel erg dronken te zijn.

— Charles, wij zullen ons met die lieden zo weinig mogelijk bemoeien, en zo snel mogelijk verder trekken, tot wij Nome bereikt hebben. Ik hoop daar vroeg genoeg aan te komen om er onze vriend Jack Steele aan te treffen, de pelsjager, voor hij nog op tournee is gegaan, om zijn vallen na te zien en zijn voorraad huiden aan te vullen.

— Ik zal hem met vreugde weer de hand drukken, die beste kameraad, riep Brand uit. Hij heeft ons destijds grote diensten bewezen. Wat valt er te doen voor wij vertrekken, Edward?

— Niet veel, amice. Wij zullen alleen onze beste geweren meenemen, en voorts wat geld, want wat wij daarginds nodig hebben, zullen wij daar veel beter kunnen kopen, dan het ons hier in New York mogelijk zou zijn: sleden, verduurzaamde levensmiddelen, dekens, en natuurlijk in de eerste plaats de nodige honden.

Men moet daar reeds proeven hebben genomen met een kruising tussen de gewone Eskimo-sledehond en een soort Ierse wolfshond, die uitmuntende resultaten moet hebben opgeleverd. Ik hoop vroeg genoeg daarginds aan te komen om een jaarlijkse wedloop tussen verschillende hondenspannen te kunnen bijwonen. Wij hebben dus weinig anders te doen, dan onze valiezen te pakken, en onze geweren eens na te zien. Wij

hebben die hier in New York niet behoeven te gebruiken, en daarginds kan ons leven afhangen van de voortreffelijkheid van onze wapens.

— Is Henderson op de hoogte gesteld?

— Nog niet. Ga de brave kerel maar verblijden met het nieuws; ik denk dat het hem genoeg zal doen.

Dat vermoeden werd bewaarheid, want Brand had zich nauwelijks naar de keuken begeven, en een paar woorden gezegd, of de reus maakte een luchtsprong.

— Dat noem ik nog eens goed nieuws, mijnheer Brand, schreeuwde hij. New York is wel een aardig plaatsje, maar je kunt er ook teveel van krijgen. Hoera. Leve de sneeuw, de beren en de pelsdieren. Het zal een goede tijd voor ons worden.

— Maar niet heel rustig, denk ik, James, zei Brand glimlachend. Er is daarginds goud gevonden, en er zal dus wel een verbazend grote trek zijn naar die streken.

— Met het goud hebben wij gelukkig niets te maken, mijnheer Brand, het is ons alleen maar om het wild te doen, zei de reus luchthartig. Wanneer vertrekken wij?

— Overmorgen, James. De geweren moeten duchtig worden nagezien, er moet munitie gekocht worden, en wat wij verder nodig hebben, wordt daarginds ingeslagen. Wij behoeven ons voorlopig met niets meer te belasten, dan strikt noodzakelijk is.

Die dag begaven de drie mannen zich vroeg ter ruste, en sliepen bijna acht uren aan een stuk, wat voor hun doen al bijzonder lang was.

Toen hij de volgende ochtend de « World » las, voelde Brand een zekere ongerustheid bij zich opkomen. Want de trek naar de goudvelden had blijkbaar juist een aanvang genomen.

Het betekende dat men zich zou moeten haasten, omdat er een ware worsteling zou ontstaan om het bezit van sleden en sledehonden. Niet alleen zouden de prijzen daarvan aanstonds tot in het waanzinnige stijgen, maar 't zou niet eens zo heel lang duren, of honden zouden niet eens meer te krijgen zijn, al

zou men er een fortuin voor willen betalen.

De jongeman kende de toestanden daarginds, daar hij er herhaaldelijk had vertoefd. Men sloeg er elkander, zonder zich lang te bedenken, de hersens in, om het bezit van twee honden, een goed geweer, een bus gedroogd vlees.

Een half uur later maakte Brand Raffles deelgenoot van zijn ongerustheid. Raffles fronste even de wenkbrauwen, en merkte op:

— Het is waar, ieder uur kan in dit geval kostbaar zijn. Mij dunkt dat wij ons vertrek maar wat moeten bespoedigen, Charles. Over een week zal de sneeuw daar voeten hoog liggen, en dan zal het onmogelijk zijn zich anders voort te bewegen dan met sneeuwschoenen, en voor de lange afstanden is dat vervoermiddel volkomen ongeschikt. Wat zou je er van zeggen als wij nog deze namiddag vertrokken?

— Ik heb er niets op tegen, integendeel.

— Dan zullen wij nu onze laatste voorbereidselen treffen en onmiddellijk na de lunch vertrekken. Als ik mij niet vergis, gaat er om twee uur een trein naar het noorden.

— Welke route denk je te volgen?

— Wel, de gebruikelijke, die tevens de kortste is, Charles.

Het overige van de ochtend werd besteed aan de verdere voorbereidselen, en kort na de lunch namen de drie mannen voorlopig afscheid van de stad, waar zij zoveel avonturen hadden beleefd en lieten haar over aan haar nachtelijke genoegens, haar ontzaglijk verkeer, en haar daverend zakenleven. Daar mocht men verder « geld verdienen » zoveel men wilde, zij meenden het betere deel te hebben gekozen, door de vrije natuur tegemoet te trekken, zich de leden te stalen, en gezondheid op te doen.

Het huis bleef ledig achter, maar Raffles had het met opzet niet van de hand willen doen, daar het nog volstrekt niet zeker was, of hij en zijn metgezellen de Verenigde Staten aanstonds na hun jachtpartij wel zouden verlaten.

Inderdaad lieten zij ook hun trouwe duikboot achter in het goedverborgen

hol, een vijftigtal mijlen ten westen van de hoofdstad van Nieuw Schotland, en het zou na hun terugkeer wel noodzakelijk blijken, het trouwe schip aan een grondig onderzoek te onderwerpen, alvorens zij er weer de tocht over de Oceaan mee konden aanvaarden.

En nu zaten zij in hun treincompartiment en alle drie voelden zich gelukkiger, dan zij ooit waren geweest in die geweldig grote stad, waar de misdaad zo welig tiert.

Het was alsof drie schooljongens hun vakantie begonnen.

HOOFDSTUK II

HERNIEUWDE KENNISMAKING MET DE WILDERNIS

Een reis door het zuiden van Canada, van Oceaan tot Oceaan, biedt velerlei afwisselingen.

Zij duurt meestal tussen zes en zeven dagen, van zee tot zee, nu en dan wordt van locomotief verwisseld, maar de wagons blijven altijd dezelfde, en ook het bed, evenals de conducteurs en de negerbedienden.

Wat vaker veranderde, dat waren de reizigers.

Er bleken er ditmaal heel wat te zijn, die dezelfde bestemming hadden als onze drie avonturiers, en veler uiterlijk was er niet naar, vertrouwen in te boezemen. Het waren krachtig gebouwde kerels, de meesten in de bloei van hun jaren, die hun medereizigers grimmig opnamen, hetgeen al halverwege begon toen men Edmonton nog nauwelijks gepasseerd was.

De koude nam voelbaar toe, hier en daar was sneeuw gevallen, maar nergens was het zo, dat men onmogelijk verder kon.

Trouwens, de Canadese spoorwegen beschikken tegenwoordig over zeer krachtige sneeuwplougen, die in staat zijn, een sneeuwlaag van meer dan een meter dikte, met vrij groot gemak terzijde te schuiven, of liever te spuiten.

Maar het zou spoedig genoeg blijken, dat de mens het toch nog altijd in sommige gevallen moet afleggen tegen de wonderbaarlijke kracht van de natuur.

Toen de reizigers die ochtend ont-

waakten, was het de vijfde dag van de reis, en men zou over een uur het stadje Hazelton in Brits Columbia bereiken. Het was alsof de dag hier slechts met de grootste moeite ontworstelde aan de greep van de nacht. Als men de gordijnen terzijde sloeg, die de smalle slaappleatsen afsloten, dan zag men in een smalle coupé-gang, waar nog altijd het elektrische licht brandde, ofschoon het reeds acht uur in de ochtend was.

En deed men hetzelfde met de gordijntjes die de zijramen afsloten, dan zag men aanvankelijk volstrekt niets, want de ruiten waren stijf bevroren.

De geluiden klonken dof, en zelfs het eentonig, onafgebroken gestamp van de wielen was ternauwernood te vernemen.

Men kon op geen meter afstand zien, want alles verwaasde in die grijze damp. De rook van de locomotief hing laag boven de grond en scheen niet de kracht te hebben zich te verheffen in die dikke lucht die alles terneder drukte.

Dadelijk kregen de reizigers de indruk:

De machine spant zich tot het uiterste in, en toch loopt de trein veel minder snel dan gisteravond.

En dat was ook volstrekt geen wonder, want het sneeuwde sedert middernacht, zoals het alleen maar des winters in Canada kan sneeuwen. Het is waar, dat men zich hier nog onder de vijf en vijftigste breedtegraad bevond, maar ook

op die breedte kan het somtijds geweldig sneeuwen.

Door de gang liepen nu en dan negerknelners bedrijvig heen en weer, elkan-der op gedempte toon iets toeroepend.

Sommige reizigers waren reeds opge-staan, hadden een kijkje genomen op het ruime uitzichtbalkon, dat zich aan de meeste grote sneltreinen aan de achterkant van de achterste wagen bevindt, en kwamen met bedrukte gezichten terug.

Het sneeuwde hard, het zou waar-schijnlijk nog harder gaan sneeuwen, en het zag er volstrekt niet naar uit, dat het spoedig zou ophouden. Het was zo erg, dat, ondanks de altijd nog grote snelheid van de trein, de rails op twin-tig meters afstand achter de achterste wagen, reeds niet meer zichtbaar wa-ren.

Al spoedig kwamen er andere berich-ten binnen.

Twee van de krachtigste locomotieven waren die nacht voor de trein gekop-peld, en de voorste was voorzien van een sneeuwuimer. Tot dusverre ging het nog wel, maar de machinisten verklaar-den, dat het hun verbazen zou, als men Hazelton zou halen. Want nu reed men nog over de open vlakte, waar de wind vrij spel had, zodat de sneeuw zich ner-gens kon ophopen. Maar tien minuten verder zou men een plaats bereiken, een soort holle weg, waar zich vooral aan de kant, van de wind afgewend, een vrij hoge rotsmuur verhief, over een lengte van meer dan drie kilometers.

Waarschijnlijk zou de wind daar de sneeuw, die niet verder kon, hebben op-eengepakt tot een hoogte zoals men die zelfs daar slechts zelden ontmoet. En was dat het geval, dan zouden zelfs de twee machtige locomotieven met hun sneeuwplougen tegen die overmacht niet zijn opgewassen.

Dat was geen aangenaam vooruitzicht, en de reizigers die tot dat ogenblik nog geslapen hadden, kleedden zich knorrig aan, huiverend, zeer uit hun humeur.

Bovendien leek onder een zeker deel van de reizigers wel een soort muiterij uit te breken. Dat waren de lui met hun verdachte tronies, voorzien van een gro-

te hoeveelheid bagage, in zeildoek ver-pakt, of eenvoudig in lappen gewikkeld, en die het de maatschappij schenen te verwijten, dat zij niet zorgde voor een geheel vrij spoor.

Alsof er iets viel uit te richten tegen die sneeuwval, die zelfs op de vlakte binnen zes, zeven uren een laag produ-ceerde van bijna een halve meter dikte.

En binnen de fatale tien minuten was het lot van de trein beslist.

De locomotieven lieten een snerpend gefluit horen en schenen zich tot het uiterste van hun krachten in te spannen.

Het leek of de gehele trein sidderde bij de pogingen, om door de sneeuw-laag heen te breken. Het was duidelijk merkbaar dat hij hoe langer hoe lang-zamer begon te rijden.

Niet ver van de plek, die door de ma-chinisten zo gevreesd was, stond hij stil als een dodelijk vermoeid dier, hijgend en trillend.

Hier en daar gingen kreten van woe-de op; ondanks het verbod van de con-ducteurs, stapten vele reizigers uit, en de reden van het oponthoud werd spoed-ig duidelijk: de voorste locomotief stond tot bijna aan de pijp in de sneeuw. De witte laag had zich opgehoopt tegen de ruimer, tegen het machtige lichaam van de machine. Inderdaad had de rots-wand als een soort golfbreker gewerkt, maar in dit geval waren de golven niet teruggerold, maar hadden zich op elkaar gestapeld, onafgebroken, urenlang, tot-dat de gehele holle weg gevuld was, die op deze plek van vier tot vijf meters diep was.

Raffles en Brand, die zich op de loop-plank van de wagen hadden begeven, za-gen onmiddellijk dat de trein reddeloos vaststond. Zelfs de grote sneeuwspuiter zou hier geen redding kunnen brengen, verondersteld, dat hij het tot deze plek zou kunnen brengen.

Men zou waarschijnlijk het uiterste middel moeten aangrijpen, dat in der-gelijke gevallen soms wordt toegepast, en de sneeuw door middel van zwakke dynamiet ontploffingen trachten gelei-delijk op te ruimen.

Maar dat zou vele uren duren, omdat eerst van Hazelton, dat nog een kwartier

rijdens met de trein verder lag, een afdeling genietroepen zou moeten aanrukken. En hoe die hier zouden moeten komen, dat leek een raadsel. De manschappen zouden van ski's of sneeuwschoenen gebruik moeten maken, want op die dikke laag pas gevallen sneeuw zouden de honden de sleden niet dan met de grootste moeite vooruit kunnen krijgen.

Reeds waren conducteurs en machinisten bezig met grote scheppen de sneeuw van voor de locomotief zoveel mogelijk weg te ruimen, maar het was, zoals onmiddellijk te zien viel, een volkomen vruchteloze arbeid. Op die wijze werkende, zou men vele weken nodig hebben om de gehele holle weg van sneeuw vrij te maken, en dan nog alleen maar, als het ophield met sneeuwen. Het leek echter integendeel wel, alsof de natuur hier de spot dreef met de zwakke mens, want de sneeuwvlokken begonnen hoe langer hoe sneller en dichter neer te vallen. Bleef dit aldus aanhouden, dan zou de gehele voorste helft van de trein, die zich reeds in de holle weg bevond, binnen een half etmaal volkomen bedolven zijn.

Brand, die een ogenblik naar het nutteloos gewroet van de conducteurs had gekeken wendde zich tot Raffles en vroeg:

— Wat denk je te doen? Zullen wij afwachten of er hulp komt?

— Maar dat zullen wij immers wel moeten, amice, antwoordde Raffles. Zie jij kans, door die sneeuwstorm het station te bereiken?

— Wilde je nog verder gaan dan Hazelton?

— Neen, dat heeft geen doel. Oorspronkelijk had ik tot het eindstation Prince Rupert willen gaan, om te trachten, daar een boot te huren, om ons zover mogelijk noordwaarts te brengen. Ik vrees echter dat die sneeuwval een streep door mijn rekening haalt, want er lijkt geen sprake van te zijn, dat er voorlopig enige beweging komt in deze trein, of in welke andere dan ook. Bovendien had ik in Hazelton sleden en honden willen kopen. Dat wordt nu een noodzakelijkheid, want je behoeft maar

naar de lucht te kijken, om te weten dat er nog dagen achtereen sneeuw uit de lucht zal blijven vallen. Wij treffen het slecht, die overvloedige sneeuwval in het begin van November en op deze breedte is uitzondering.

— Als dat zo is, Edward, dan stel ik voor, ondanks alle moeilijkheden te willen proberen, te voet het station te bereiken.

— Dat is volkomen onmogelijk, Charles, wij hebben geen sneeuwschoenen.

— Er zijn er in de trein, hernam Brand levendig. De conducteurs hebben er altijd bij zich. Zij kunnen zich gemakkelijk nieuwe verschaffen en hebben er op dit ogenblik toch niets aan.

— Dan kunnen wij het althans proberen, meende Raffles. Laten wij spoedig zien dat wij sneeuwschoenen krijgen.

De twee mannen klommen weer in de trein, na de sneeuw van hun kleren te hebben geklopt, waarbij zij al dadelijk bemerkten, dat een niet onbelangrijk gedeelte van de reizigers hetzelfde voornemen koesterde als zij.

Er waren er echter maar weinigen, die zich reeds eerder van sneeuwschoenen hadden voorzien.

Die wierpen nijdig hun bagage op de sneeuw, zochten latten bijeen, maakten daar een soort slede van, stapelden er hun bagage op, en spanden zich er zelf voor, om, met behulp van hun sneeuwschoenen naar het station te trekken, waarvan zij ongeveer drie uren lopens verwijderd waren.

De conducteurs hadden reeds het wachtwoord uitgegeven: men zou er zich op moeten voorbereiden, dat de reizigers vele uren, misschien wel een paar dagen zouden moeten wachten, alvorens de reis kon worden voortgezet.

Een van de conducteurs was voornemens, zich naar het dichtstbijzijnde blokhuis te begeven en daar een telegram naar het station te verzenden, met een verzoek om hulp. Hij zelf echter was er van overtuigd, dat dit weinig zou baten. De man verklaarde, reeds achttien jaren op deze lijn te rijden, maar nog nooit iets te hebben bijgewoond, zelfs niet in het hartje van de winter, dat kon worden vergeleken bij deze over-

vloedige sneeuwval, zo vroeg in het jaargetijde.

Raffles en Brand begaven zich naar de goederenwagen, waar zij een conducteur aantroffen, die door eerstgenoemde dadelijk werd aangesproken met de vraag:

— Kun je ons aan sneeuwschoenen helpen, goede vriend? Wij willen er je goed voor betalen.

— Hoeveel moeten het er zijn, mijnheer?

— Drie paar.

— Die heb ik nog juist, maar als ik u was zou ik de tocht maar liever niet wagen, vooral als u vreemdelingen bent.

— Dat zijn we inderdaad, antwoordde Raffles glimlachend, maar zijn toch niet onbekend met het land en het klimaat. Ook zijn wij niet voornemens hier te blijven. Wat vraag je voor die sneeuwschoenen?

— Ik betaal je vijf dollar per paar, klonk een ruwe stem eensklaps achter de rug van de beide vrienden.

Zij wendden zich om, en zagen een grofgebouwde kerel op de drempel der deur staan, die uit een smerige pijp rookte, en in zijn zak frommelde, zeker om er geld uit te halen.

Raffles keek de man even aan, en zei koeltjes:

— Je komt te laat, broer. Wij onderhandelen op dit ogenblik met de conducteur en overal geldt het: Wie het eerst komt, het eerst maalt.

— Dat mag dan overal zo zijn, maar hier doen we niet aan die malligheid, zei de man met een ruwe lach. Je mag wel weten, wie ik ben. Ik ben Jef Patterson. In het noorden kennen ze me. En daar weten ze ook, dat Jef zich de kaas niet van het brood laat eten. Hoe is het, conducteur, krijg ik sneeuwschoenen of niet? Ik en mijn twee maats hebben er juist drie paar nodig.

De conducteur scheen een ogenblik te aarzelen. Dat hij de man kende was niet waarschijnlijk, maar diens gezicht scheen hem aan te manen tot voorzichtigheid.

Raffles echter wilde nu eenmaal zijn sneeuwschoenen hebben en zei daarom rustig:

— Ik was van plan, je tien dollar voor

het paar te bieden, conducteur, maar nu maak ik er vijftien van.

Nu kost een paar sneeuwschoenen in normale tijden zelden meer dan twee, hoogstens drie dollar per paar, en de conducteur zou dus een voortreffelijk zaakje doen, vooral omdat de in voorraad zijnde lang niet nieuw meer waren.

De conducteur knikte dus, en zei:

— Ik zal ze voor u gaan halen, mijnheer. U bent hier het eerst bij me gekomen. U hebt dus de voorkeur.

De man op de drempel uitte een woeste vloek, de volgende seconde had hij de hand in de zak gestoken, en toen hij ze er weer uithaalde, blonk de loop van een zware revolver in het onzekere licht, dat door de bevroren ruitjes naar binnen drong.

Hij kreeg echter geen gelegenheid om het wapen te richten, want plotseling rees er een reusachtige gestalte achter hem op, zijn rechterpols werd als het ware in een bankschroef geklemd, daarna werd zijn rechterarm hem met onweerstaanbaar geweld, op de rug gewrongen en hij moest, met een kreet van pijn, zijn vingers wel ontspannen, die de kolf omvat hielden, wilde hij voorkomen, dat zijn arm uit het lid werd gedraaid.

Met een zware slag viel het wapen op de houten vloer, en een joviale stem riep lachend:

— Ik heb hem stevig beet, mylord. Wat moet ik met hem doen?

— Neem hem die revolver maar af, James, luidde het antwoord, dat is ruimschoots voldoende. Hij zal dan wel inzien, dat er met ons niet te gekscheren valt.

De reus bukte zich, Patterson nog steeds vasthoudend, raapte de zware revolver op, en liet het wapen in zijn eigen zak glijden.

Toen pas liet Henderson de kerel los, die zich langzaam omdraaide, de reus een kort ogenblik opnam, waarbij het een ogenblik scheen, alsof hij zich op hem wilde werpen, maar 'n blik op het machtige lichaam en de geweldige vuist, die hem nog voor zijn neus werd gehouden, scheen hem tot andere en betere gedachten te brengen.

Hij bukte zich, keek nog eens om naar Raffles, wierp hem een blik vol woeste haat toe, en sloop toen onder de opgeheven arm van Henderson door, de wagon uit.

In de harmonicabrug draaide hij zich nog eens om, hief dreigend de vuist op, en siste tussen de tanden:

— Ik zal je gezicht onthouden, mooie mijnheer. Patterson vergeet niet gauw een belediging, je hebt mij de voet dwars gezet, en als ik je in het noorden nog ooit mocht aantreffen, neem je dan voor mij in acht.

— Dank u, mijnheer Patterson, zei Raffles ironisch. Een gewaarschuwd man geldt voor twee. Ik denk echter niet, dat wij elkander nog zullen ontmoeten. In het tegenovergestelde geval, wel, ook ik zal uw... hm... façade... niet zo gauw vergeten.

Bijna stikkend van woede verwijderde de kerel zich, en Brand zei zacht:

— Nu, dat is een fraai begin. En nu zijn wij nog maar nauwelijks onderweg. Als de lui daar in het noorden van het zelfde slag zijn...

— O, dat zijn zij, voor minstens 90 procent, amice, gaf Raffles koeltjes ten antwoord. Wij hebben echter niets met hen te maken, en kunnen hen als wij willen, uit de weg blijven. Conducteur, nu gauw die sneeuwschoenen.

De conducteur, die een beetje bleek was geworden, want hij was een man des vredes, die niet van zulke « opschudding » hield, bukte zich naar een kist,

die in een hoek stond, opende ze, haalde er eerst wat kleren uit, en vervolgens drie paar nog zeer goed bruikbare sneeuwschoenen.

Sneeuwschoenen, die vroeger meer werden gebruikt dan tegenwoordig, lijken wel een weinig op tennisrackets, zonder steel evenwel, en van een langwerpige vorm, en worden gemaakt van taal beukenhout, bespannen met snaren, uit de darmen van de wolf gedraaid. In het midden van deze kruiselings gespannen snaren bevindt zich een samenstel van lederen riemen, waarmede men deze schoenen aan de voet kan bevestigen.

Zij beletten het wegzakken in de sneeuw, en een geoefend man kan er zich vrij snel op voortbewegen.

De drie mannen, die het geraden achtten, hun verblijf in de trein zoveel mogelijk te bekorten, na de onaangename ontmoeting met de heer Jef Patterson, haastten zich, na met de conducteur te hebben afgerekend, hun geweren te pakken, zich de rugzak om te gespen, die zij als enige bagage met zich voerden en uit de trein te springen.

Zij bonden zich de sneeuwschoenen snel onder de voeten, en richtten toen hun schreden westwaarts. Zij waren aanvankelijk in gezelschap van een twintigtal medereizigers, die hetzelfde doel schenen te hebben. De meesten echter lieten zij spoedig achter zich, omdat deze verplicht waren, hun zware bagage achter zich aan te slepen over de sneeuw.

HOOFDSTUK III

HAZELTON

De sneeuw viel nog steeds uit de dichtgrijze lucht.

Ofschoon het nu volop dag was, kon men ternauwernood tien meters voor zich uit zien. Er was een ijzige wind komen opsteken uit het oosten, die wel-

iswaar de drie mannen gunstig was, daar hij hun in de rug blies, maar die het gaan niettemin bemoeilijkte, en de koude deed toenemen.

Alle drie waren gekleed in korte pelsen, van leerdoek gemaakt, waarop de

sneeuw geen vat had, en gevoerd met de huid van de bever. Zij droegen hoofddeksels van dezelfde stof. Hun geweren goed ingevet, bevonden zich in de foudralen, en zij droegen hun munitie in een tas van zeehondenvel om het middel.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat er hier van een weg niets te bespeuren viel. Toch herinnerde Raffles zich heel goed, dat er een moest zijn, die hier evenwijdig liep met de rails, maar op dit ogenblik was die weg alleen nog maar herkenbaar aan de telegraafpalen, die ter weerszijden stonden. Aan de linkerhand ontwaarden de drie mannen lage heuvels, met pijnbomen bedekt.

Hier moest zich ook een stroompje bevinden, maar ook daarvan viel niet het minste te bespeuren.

Het had hier zeker reeds enige dagen gevoren en het ijsdek was met een sneeuwlaag overtoegen.

Zwijgend worstelden zij verder, want spreken viel moeilijk onder die grote inspanning, terwijl zij zich schrap moesten zetten tegen de felle wind, die hen voorover dreigde te werpen.

Een uur ging voorbij, en toen zij eens achter zich keken, bemerkten zij nog maar een viertal mannen, die eveneens maar weinig bagage bij zich droegen en die goed geoefend schenen te zijn in het gebruik van de sneeuwschoen, want zij verloren maar weinig terrein.

Van de rest der passagiers was reeds niets meer te zien.

Wat later passeerden zij een farm, waarvan nog alleen het grote dak boven de sneeuw scheen uit te steken.

Een half dozijn knechts of zoons van de boer waren uit alle macht bezig, de sneeuw weg te ruimen van voor de huisdeur.

Een dun rookwolkje slierde omhoog, uit de schoorsteen.

Dat was het enige teken van leven.

Canada is hier nog tamelijk dun bevolkt en hoeven van deze aard zijn sporadisch. Steeds verder gingen de drie mannen, en de vermoeidheid begon zich te doen gelden, toen zij eindelijk de eerste huizen in het oog kregen van het kleine stadje, hetwelk het doel was van hun tocht.

Een zucht van verlichting ontsnapte hen. Hazelton was maar een kleine stad, maar toch gaven die huizen hun een zeker gevoel van warmte en van veiligheid.

Nog altijd viel de sneeuw, ofschoon niet meer zo dicht, en het was goed, dat hun kleren van buiten van leerdoek waren gemaakt, anders zouden zij zeker die vracht niet hebben kunnen torsen, die hen op het lichaam zou zijn vastgevroren.

Toch was het op dat tijdstip nog maar 10 graden onder nul, en de drie mannen wisten, dat zij in noordelijker streken nog heel wat lagere temperaturen te verduren zouden krijgen.

Zij bereikten tegen het uur van de lunch het kleine stadje, en bij de eerste oogopslag was het al te zien, dat daar een ongewone drukte heerste, die zeker onmogelijk verband kon houden met een of andere marktdag, want daartoe was de tijd reeds lang voorbij.

Er waren sterke mannen onder, zichtbaar gehard door een leven van arbeid, houthakkers uit de Canadese wouden, kolenbranders, mijnwerkers, maar er waren ook kantoorklerken, met smalle schouders en holle kaken, die lang voor zij de helft van de weg zouden hebben afgelegd, zouden bezwijken. Men bedenke wel, dat er in die streek van Canada volstrekt geen treinen bestaan. Men vindt slechts, honderden mijlen verder noordwaarts een klein spoorlijntje, hetwelk te Skagway begint, over het rendiermeer voert, en te White Horse, dat wil zeggen omtrent vijftig mijlen verder weer eindigt. Tot dusverre is deze spoorweg niet verder doorgetrokken, en het ziet er ook niet naar uit, dat dit in de eerste tijd het geval zal zijn. En wat betekent die afstand van vijftig mijlen op die schier eindeloze weg, die men onmogelijk anders kan afleggen dan per slede, tenminste wanneer men er geen half jaar voor wil nemen?

En toch wordt dit gedaan.

Er zijn goudzoekers, te arm om zich honden en een slede te kunnen aanschaffen, die niettemin vol moed naar het noorden trekken, door het uitgestrekte land, waarvan echter de meesten

het niet ver brengen.

In de zomer is het natuurlijk heel wat anders. Het is waar, dat de wegen niet ideaal zijn, maar met een tweedehandse auto doet men al heel wat, en er zijn weinig boeren in die streek, die er niet zulk 'n wagentje op na houden. En waar het autootje niet kan komen, daar biedt het trouwe paard zijn diensten, soms voor de wagen, meestal onder de man bereden.

Het is dus niet te verwonderen, dat hier reeds alles in het werk werd gesteld om zich honden te verschaffen, en ook sleden.

Maar nu wil het geval, dat een zo'n sterke sneeuwval in Hazelton zo goed als nooit voorkwam, en de sneeuwlaag was nooit zo dik of men zag wel kans, er met paard en wagen over te trekken. Veel honden waren er dus in dit stadje niet te krijgen, en die er waren, schenen reeds zo goed als verkocht te zijn.

Vandaar die koortsachtige drukte, dat heen en weer lopen, dat zoeken in hoeken en gaten.

Hier en daar zag men op de besneeuwde straat zeer zonderlinge equipages: een veel te grote arreslede, waarvoor, naast een half lamme Sint Bernard, een hond was gespannen, die een kruising was van een New Foundlander met een of andere straathond.

De onervaren bezitter van dit garnituur dacht in volle ernst dat hij wonder wat bereikt had, en zeker ver voor de anderen het stadje Nome zou bereiken, aan de Beringstraat gelegen.

Maar ook waren er uitstekende spannen, soms wel eens bestaande uit twaalf krachtige honden, allen ongeveer even groot, gehard, woest, in staat om een slede uren en uren lang voort te trekken, zonder behoefte te hebben aan rust of aan voedsel.

En onveranderlijk behoorden die voertuigen toe aan mensen, die het werk meer bij de hand hadden gehad, en die wisten wat hun te wachten stond.

Het eerste wat Raffles en zijn metgezellen deden, was, om te zien naar een of andere gelegenheid, waar zij wat te eten konden krijgen. Zij hadden behoefte aan een warm maal, en traden

dus de eerste de beste inrichting binnen, die een samenvoegsel bleek te zijn van een logement, een koffiehuis, en een soort bazar.

Het was er zeer druk, en de eigenaar, een dikke, kleine Oostenrijker, had handen te kort om iedereen te bedienen, en had reeds de hulp moeten inroepen van zijn vrouw, zijn twee dochters, zijn zoon, en nog enkele bedienden.

In een raar mengelmoesje, half Duits, half Engels, verklaarde de man juist voor de honderdste maal, dat hij zijn sleden en zijn honden reeds lang verkocht had, maar dat hij nog kamers vrij had voor logies.

Van dat laatste aanbod maakte niemand gebruik, want iedereen was voornemens, zo gauw mogelijk verder te trekken, voortgezweept door de onweersaanbare begeerte, tot de eersten te behoren, die zich zouden vestigen aan de oevers van de Joekon, waar het goud gevonden was.

Het eerste wat Raffles deed, was beslag te leggen op enige van die slaapkamers. Want hij had volstrekt geen haast, als hij er maar eenmaal in geslaagd was, zich een goed voertuig te verschaffen, met een betrouwbare bemanning, en als het kon, een gids, waarop men kon rekenen.

Hij immers was niet hier gekomen om te delven naar goud, maar eenvoudig om een paar maanden ontspanning te zoeken, de invloed te ondergaan van de plechtige stilte der eindeloze sneeuwvelen, en der besneeuwde bossen.

Raffles en zijn vrienden hadden zich een plaatsje uitgezocht aan een der tafels, niet ver van het reusachtige buffet, en dadelijk kwam de eigenaar aandribbelen op zijn korte benen, vol ijver om de gasten te bedienen die zoëven een kamer hadden besproken, en er zo geheel anders uitzagen dan het merendeel van de troep, die, vloekend in alle talen der wereld, zijn gelagkamer vulden.

— Bent u tevreden over de zaken, heer Böhle? vroeg Raffles, nadat hij warme wijn had besteld, en een maaltijd van bonensoep, varkensvlees en tomaten, het enige wat de hotelier op dit ogenblik nog kon verschaffen.

— Ach du lieber Gott, nein, weeklaagde Herr Böhle. In het begin ging het nog wel, maar er komen er te veel, mijnheer. En het is zo'n zootje. Zij verteren weinig, en die toevallig veel verteren, die vergeten te betalen. Ik ben aan zulke gasten niet gewend, ik ben een bedaard man, en ik loop niet altijd met een revolver in mijn zak. Ik hoop maar dat die Gold Rush gauw voorbij is. Denkt u hier lang te blijven?

— Nu, zeker niet langer dan hoogstens een paar dagen, Herr Böhle, antwoordde Raffles glimlachend. Mijn vrienden en ik kwamen hier om te jagen. Maar ook wij moeten veel verder noordwaarts trekken. Zodra wij een slede hebben gevonden en honden, gaan wij verder.

Herr Böhle keek een ogenblik schichtig rond, boog zich toen voorover en zei fluisterend:

— Als u nog twee dagen wacht, kan ik u helpen. Dan komt mijn zwager hier, die voor mij een slede en tien beste honden zou meebrengen. Ik ben intussen van plan veranderd, en ik heb die slede voorlopig niet nodig, zeker niet voor over een paar maanden en tegen die tijd kan ik wel nieuwe krijgen. Gij ziet er als een beschaafd man uit, en ik weet dat gij een goede prijs zult willen betalen.

Raffles keek even in het dikke gezicht, met de ronde brilleglazen, en zei glimlachend:

— Ik houd rekening met de omstandigheden, Herr Böhle, en als de slede werkelijk goed is, en de honden zijn sterk en gezond, echte trekhonden...

— Richtige Eskimohunde, Herr, riep Böhle vol geestdrift uit, terwijl hij zijn vingertoppen kuste. Ik had er mijn zwager honderd vijftig dollar voor moeten betalen, met inbegrip van de slede, maar vergeet niet, dat er toen nog geen sprake was van goud in het noorden.

Hij knikte Raffles met een grappig knipoogje toe, die hem onmiddellijk begreep en rustig ten antwoord gaf:

— Het is billijk dat ik mij regel naar de wet van vraag en aanbod, Herr Böhle. Zoudt gij vijfhonderd dollar genoeg vinden? Zo ja, dan leg ik bij voorbaat be-

slag op uw slede, en zelfs ongezien koop ik ze.

De Oostenrijker stak Raffles zijn dikke, witte hand toe, alsof hij hem reeds jaren kende, en zei op gedempte toon:

— De slede is u, mijnheer. Ik hoop nu maar dat mijn zwager zich niet laat afschrikken door het weer. Het ziet er naar uit, alsof het nog wel een volle dag zal blijven doorsneeuwen. Hij viel zich zelf als het ware in de rede en zei: Nu zal ik voor uw maaltijd gaan zorgen; gij zult zien waartoe Böhle in staat is.

Nu, dat bleek spoedig genoeg, want een van de dochters, een blozend, roodharig meisje, met vergeet-me-niet-ogen, kwam, geholpen door een dienstbode, zwarter dan ebbenhout, aandragen met een terrine kokende soep.

De drie mannen waren hongerig en koud, en die soep smaakte beter dan de fijnste oxtail, die zij nog ooit in het duurste Londense hotel hadden geproefd.

En was de soep een gedicht, het varkensvlees was een ballade. Het was dat vlees, waarnaar men in de beschaafde wereld vruchteloos uitziet. Het was, volgens de ouderwetse methode, gebraden aan het spit, juist gaar genoeg en zacht. Het was, in het kort, toe bereid voor iemand die zijn vak verstond.

Terwijl zij aten, bleef om hen heen voortdurend de woelige drukte heersen van de gaanden en komenden, die haastig iets nuttigden, glazen brandewijn naar binnen wipten, en onderhandelden over honden en sleden.

Een enkele vraag had Brand reeds eerder de overtuiging geschonken, dat het zo goed als nutteloos zou zijn, te willen proberen, hier nog een enkele hond te vinden, in staat om zijn poten te verzetten. Voor goede honden waren reeds onmogelijke prijzen betaald, tot honderd dollar per stuk toe; in normale tijden kost een sledehond van twee tot vier dollar, en in het laatste geval moet hij al bijzonder goed zijn. Men was reeds begonnen sleden te timmeren uit brandhout, afgedankte ladders, schuttingplanken en andere waardeloze rommel, die het binnen een week stellig zouden afleggen tegen de invloed van de koude en de vochtigheid.

Een goede slede moet uit kurkdroog beukenhout gemaakt zijn, er moeten zo weinig mogelijk spijkers aan gebruikt zijn, zij moet goed in evenwicht liggen en dan pas heeft men de zekerheid, dat de slee zich onderweg niet zal begeven.

En terwijl de drie mannen daar zo rustig aten, en hun omgeving eens opnamen, ging een deur open, en binnen trad Jef Patterson, op de voet gevolgd door twee van zijn kornuiten.

HOOFDSTUK IV

DE STRIJD OM DE HONDEN

De pas binnengetredene liet zijn ogen even door de grote zaal dwalen, die eindelijk bleven rusten op het drietal, dat hem wel degelijk gezien had, maar geen acht op hem scheen te slaan, daar Raffles het streng bevel had laten horen, iedere twist te vermijden, zolang het maar enigszins mogelijk was.

Men bevond zich hier in een land, waar het politietoezicht uiteraard onvoldoende was, al bestond het korps beleden politie dan ook uit moedige, geharde en slimme kerels, die wisten, dat de revolver hier een taal sprak, die alles overstemde en dat dat wapen biezonder los in de holster placht te zitten.

Men maakt zich hier tamelijk gauw vijanden en vijandschap in een land als dit, betekende nog heel wat anders dan een vete in het oude Europa.

— Onze waarde heer Patterson schijnt dus toch nog zijn sneeuwschoenen te hebben gekregen, mylord, merkte Henderson op. Het is maar gelukkig dat ik zijn revolver nog altijd in mijn zak heb.

— O, de revolver zal ook wel geremplaceerd zijn, meende Raffles schouderophalend. Wij zullen de kerel aan zijn lot overlaten, dat is het beste.

Maar Jef Patterson scheen daar juist heel anders over te denken. Hij baande zich met zijn ellebogen een weg door de mannen, die de gelagkamer vulden, met zijn twee vrienden in zijn kielwater, tot hij voor de tafel stond, waaraan de drie vrienden zaten te eten, en met een nij-

dige blik even toekeek, de vuisten in de zijde gesteund, om toen met een schor lachje uit te roepen:

— Dat schijnt nogal goed te smaken.

— Het gaat vrijwel, mijnheer, dank u, zei Brand hoffelijk.

— Lui van centjes, hé? vervolgde Patterson. Dat is aan alles te zien.

— Wij hebben niet te klagen, mijnheer, zei Brand weer, met voorgewende nederigheid.

— En jullie willen ons in de wielen rijden, terwijl je al genoeg hebt, vervolgde Patterson met stemverheffing.

— Dat is 'n vergissing, mijnheer, verzekerde Brand beleefd. U bent er volkomen naast. Wij denken er niet aan, naar goud te gaan delven, nietwaar heren?

Die vraag was gericht, beurtelings tot Raffles en Henderson, die kalm waren blijven eten.

— Wij denken er niet aan, zei Raffles.

— Wij denken er helemaal niet aan, klonk als uit een diepe kelder, de stem van Henderson, die juist zijn mond vol had.

— Zo? Jagen zeker? hernam Patterson sarcastisch. Ja, dat was wel te zien aan de mooie kleertjes. Piekfijne pelsjes. Keurige kaplaarsjes. Sakkerloot, wat zijn we mooi opgedoft. Afijn, geef mij mijn revolver nu maar eens terug, jij daar, met je rooie kop.

Henderson legde heel langzaam zijn vork neer, keek de spreker met naleve verantwoording aan en toen naar Raf-

fles, die hem een waarschuwend knip-oogje gaf.

De reus scheen iets te hebben willen zeggen, dat minder vriendelijk klonk, maar nu zei hij met een grijnslachje:

— Laat mij dat pistooltje van jou nu maar houden, pokdalig mirakel, bij wijze van aandenken. Je begrijpt dat ik er niets onvriendelijks mee bedoel, als ik je zo noem.

— Geef die heer onmiddellijk zijn wapen terug, James, zei Raffles volmaakt kalm. Het is zijn eigendom en hij zal het nog wel eens nodig hebben, denk ik.

Met tegenzin nam de reus het wapen uit zijn zak, bekeek het eens van alle kanten, scheen diep ergens over na te denken, klapte het open, nam er de zes patronen van zwaar kaliber uit en het volgende ogenblik, terwijl de omstanders, die langzamerhand gezwegen hadden, verstomd van verbazing toekeken, wrong hij de geopende revolver met een enkele handbeweging zodanig om, alsof het een zeemlap was, dat hij onmogelijk meer gesloten kon worden, en een waarde-loos vod was.

Toch was die revolver van het beste staal gemaakt en afkomstig uit de fabriek van Colt.

Daarop stak Henderson het waarde-loos geworden wapen, dat niet meer dicht of open kon, met een vriendelijk grijnslachje aan Patterson toe, en zei:

— Hier heb je je speelgoed, broer. Je ziet dat ik altijd doe wat mij gezegd wordt.

Patterson was groenbleek van woede geworden, en misschien ook wel een weinig van schrik, toen hij dit staaltje van buitengewone kracht aanschouwde, wierp de revolver met een vloek in een hoek, en zei dreigend:

— Je zult nog wel van me horen, rot-vent, dat verzeker ik je. Komt jongens, we gaan op zoek naar honden en een slede.

— Goed succes, riep Henderson het drietal na, maar hij sprak tegen drie ruggen. Hij zweeg verder, want een strenge blik van Raffles legde hem het zwijgen op.

— Ik zou u willen aanraden, voor die kerel op te passen, mijnheer. Ik ken

die Patterson wel; zei Herr Böhle nadat Patterson vertrokken was, hij heeft vier jaren geleden voor een waarde van zestien dollar en achttien Amerikaanse centen in mijn logement gebroken, en bovendien drie ribben van zijn tegenstanders. Hij schiet ook nogal erg gauw, en tamelijk goed. Dat hij bepaald paarden steelt, zal ik niet zeggen, maar hij vindt toch dikwijls een hoefijzer, en als hij het dan thuis bij het lamplicht bekijkt, blijkt er een pony aan te zitten. Ja, ik ken hem. Hij is een heel gevaarlijk man, en hij wordt nog gevaarlijker, zoudra er ergens goud gevonden wordt. Blijf hem uit de weg, dat is alles wat ik u heb te zeggen. Zal ik u nog wat vlees laten brengen?

— Het is heel vriendelijk van u, Herr Böhle, maar wij zijn meer dan voldaan, antwoordde Raffles glimlachend. Mijn compliment, het maal was uitmuntend.

Stralend van vreugde trok Herr Böhle zich terug, de drie mannen staken op hun beurt hun pijpen op, en hielpen aldus de nevel in de grote wachtkamer nog een weinig verdichten.

Zij bleven daar echter niet lang, want de lucht werd spoedig ondraaglijk en ondanks de felle koude, begaven zij zich naar buiten, waar nog altijd dezelfde drukte heerste van die ochtend.

Voor een bazar aan de overzijde stond een hoog beladen slede, met twaalf forse honden bespannen, de eigenaar hield er de wacht bij, terwijl een tiental kerels met ongunstig uiterlijk, vol afgunst naar die uitstekende uitrusting keken, naar die krachtige gezonde honden, naar de wapens op de slede, en naar de voorraad proviand.

Een metgezel van de eigenaar was daarbinnen zeker bezig met allerlei in-kopen, keerde terug, zijn armen vol pakken en dozen, laadde die op de slede, een kort bevel klonk, de honden rezen overeind, en de slede gleed weg, terwijl de mannen er op hun sneeuwschoenen naast gingen, nagestaard door de achterblijvenden.

De avond daalde tamelijk snel, en daar het stadje voor het overige niet veel aantrekkelijks bood, keerde het drietal, na hier en daar voor alle zekerheid

geïnformeerd te hebben naar honden en sleden, weer naar het gastvrije logement van Herr Böhle terug.

Daar waren de gaslampen reeds ontstoken, Herr Böhle was in dit opzicht uiterst modern, en het was heerlijk warm in de gelagkamer. De kachel spon als een geweldig grote kat en men zag de vonken de schoorsteenpijp invliegen.

Daar Raffles weinig lust had, zich nogmaals bloot te stellen aan 'n ontmoeting met Patterson en zijn mannen, verzocht hij, de avondmaaltijd op te dienen in de grootste der logeerkamers.

Na de maaltijd bleven de drie mannen op hun kamer, slechts nu en dan even op de gaanderij tredend, om een blik te werpen op het gewoel daar beneden.

Het tafereel was enigszins veranderd sinds de namiddag.

Toen waren er uitsluitend mannen, afgezien van de dochters van Herr Böhle, zijn vrouw en de dienstmeisjes, maar thans bevonden zich daar beneden een viertal vrouwen, opzichtig gekleed, in vrijwel afgedragen, herhaaldelijk opgelapte jurken en imitatie zijde, helkleurig, diep uitgesneden, en met lovertjes bezet, die flikkerden in het licht.

Een zong met een schelle stem rauwe liedjes, waarbij zij zichzelf accompaneerde op een banjo, en de drie anderen hadden ieder een cavalier, en dansen in het rond.

Herr Böhle keek er met een schuin oog naar, achter zijn buffet staande, en scheen blijkbaar maar ten halve ingenomen te zijn met deze nieuwigheid.

— Ik denk dat hier morgen wel een oude piano zal staan, mompelde Brand, die naast Raffles over de leuning hing.

— Ik geloof het niet, Charles. De Oostenrijker schijnt juist van dergelijke dingen niets te moeten hebben. Het lijkt mij een bedwaard man toe, die tevreden is als hij zijn kamers kan verhuren en nu en dan iets uit zijn bazar verkopen, maar hij is nu wel zo verstandig om niet te protesteren, want zijn logement is hoofdzakelijk van hout opgetrokken en de ergsten onder die mannen daar beneden, zouden er volstrekt geen been in zien, de rode haan op zijn dak te

plaatsen, wanneer hun gastheer zich tegen hun wensen zou durven verzetten. Ik denk dat hij de hemel zal danken, wanneer de trek naar de goudvelden goed en wel voorbij is.

Het getier bleef gedurende het grootste gedeelte van de nacht aanhouden, er kwamen nieuwe gasten, anderen vertrokken, er scheen stevig te worden gedronken, en tweemaal hoorde men schieten, met geen ander gevolg dan dat de trekhonden in de stal woedend begonnen te blaffen.

De volgende ochtend bleek, dat er een kleine woordenwisseling had plaats gehad tussen een man, pas aangekomen, die geen plaats op zijn slede had willen inruimen voor mijnheer Jef Patterson.

Patterson had de onwillige op een paar kogels getraceerd, die hem een lesje moesten geven, maar het lesje was wel erg hard geweest, want de man lag op dit ogenblik zwaar gewond in het ziekenhuis. Zijn slede echter, met inbegrip van de honden, was diezelfde nacht spoorloos verdwenen, en dus toch de neus van Patterson voorbij gegaan.

Hieruit bleek overduidelijk, dat de ruziemaker ondanks zijn zoeken, geen honden had kunnen vinden, en nog altijd in het stadje vertoefde.

Dat was het enige nieuws, en men sprak er over met volmaakte onverschilligheid, als over iets, dat de moeite van een bespreking nauwelijks waard is.

Raffles en zijn beide vrienden, die tezamen twee kamers in gebruik hadden, door een tussendeur met elkander in verbinding staande, stonden niet al te vroeg op, daar er al heel weinig te zien viel in het stadje, en het opnieuw was begonnen te sneeuwen, ofschoon minder hevig dan de vorige dag.

Des ochtends voor de lunch begaven zij zich naar het spoorwegstation, om daar te vernemen, dat de ingesneeuwde trein nog altijd niet bevrijd was, maar dat men hoopte op de komst van een zeer krachtige sneeuwspuiter.

Enige goedgezinde burgers waren er met sleden op uit getrokken om levensmiddelen te gaan brengen aan de achtergebleven reizigers, die waarschijnlijk in de steenkoud geworden coupé's een

zeer onaangename nacht hadden doorgebracht.

Het bleek in de namiddag, dat een vrij aantal goudzoekers in noordelijke richting vertrokken was, zonder dat anderen hun plaats hadden ingenomen, hetgeen aanstonds te bemerken was.

Het zou echter zeker nauwelijks enige dagen duren, of lange, propvolle treinen zouden, zodra de sneeuw eenmaal was weggeruimd van het spoor, nieuwe troepen gelukzoekers aanvoeren, die dadelijk verder zouden trekken naar het noorden, nu Hazelton als het ware leeggeplunderd was, even grondig als een akker wordt kaalgevreten door een zwerm sprinkhanen.

Gelukkig echter was Raffles erin geslaagd, van Herr Böhle, bij wie hij in een zeer goed blaadje scheen te staan, enige bussen gedroogd vlees en zijden spek los te krijgen, benevens een zak bonen en enige broden, die moesten dienen om de drie mannen in het leven te houden, tot zij in staat zouden zijn, de voorraad met behulp van hun geweren weer aan te vullen.

Niet zonder moeite en tienmaal te duur had Raffles ook nog een eetketel aangekocht, aluminium drinkbekers, een grote tinnen ketel voor de onmisbare thee, en nog wat andere zaken, zoals dekens en slaapzakken, die verder naar het noorden onmisbaar zouden blijken en zeer waarschijnlijk in de eerste weken, maanden misschien, niet te krijgen zouden zijn. Dan pas zouden er over de sneeuwvelden heen nieuwe voorraden naar de verschillende winkels en bazars zijn gebracht, tenminste wat aangaat de talrijke plaatsen, die men noordelijk van Hazelton zou aantreffen op zijn weg, en waar men van een spoorlijn nog nimmer gehoord had.

Het is waar, het drijijs was nog niet tot op deze breedte komen afzakken, en nu nog zou men wellicht met een boot langs de kusten van de Stille Oceaan kunnen varen, maar als het nog enige dagen bleef vriezen, zou het zeker niet lang meer duren, of ook deze weg naar het noorden zou zijn afgesneden.

Het was omstreeks half vier in de namiddag, toen Raffles en zijn beide met-

gezellen terugkeerden van zulk een strooptocht, die hun nog enige conservenblikken had opgeleverd, benevens een kistje munitie en revolvers. Zij kregen hun logement reeds in het oog, toen hun aandacht werd getrokken door een kleine oloop, die zich voor de deur verzaamd had, en waarvan het middelpunt gevormd scheen te worden door een splinternieuwe slede, zonder enige lading, die door tien voortreffelijke, jonge en sterke honden getrokken werd.

Die dieren lagen nu rustig in de sneeuw uitgestrekt en schenen zich weinig aan te trekken van het kabaal, dat rondom hen ontstaan was.

— Dat is de zwager van onze hospes, daar durf ik wat onder verwedden, riep Brand opgewonden uit. Laten wij er gauw heengaan. Herr Böhle staat als dol met zijn armen te zwaaien, en er is blijkbaar iets niet in orde.

Nu, dat had Brand goed gezien.

In orde was het lang niet, wat daar geschiedde. Want toen zij haastig naderbij kwamen, over het dek van reeds bevroren sneeuw, zagen zij de dikke Oostenrijker temidden van een groepje volk heftig gesticuleren en schreeuwen tegen een man, die zij nu nog maar alleen op de rug konden zien.

Maar zij hoorden hem wel heel duidelijk schreeuwen:

— En ik zeg je, vervloekte mof, dat ik die slede moet hebben. Ik zag haar het eerst aankomen, en ik wil er behoorlijk voor betalen. Het is net precies wat ik hebben moet en ik wil er dadelijk tweehonderd dollar voor neerleggen.

— Maar ik zeg je immers voor de tiende maal, stijfkop, dat de slede al verkocht is, brulde Herr Böhle, terwijl hij wanhopig gebaarde. De slede behoort mij toe, en ik heb gisteren de koop al gesloten.

— Dat raakt mij niet. Die slede is van je zwager, zeg je, en met jou heb ik niets te maken.

De drie mannen hadden dadelijk de stem van Patterson herkend, en baanden zich zwiingend, maar vastberaden een weg door de nieuwsgierige omstanders, merendeels bewoners van het stadje,

die in spanning verkeerden, hoe die zaak zou aflopen.

Tegenover Patterson stond een kleine man met een bleek gezicht, helemaal in bont gehuld, die blijkbaar niet wist wat hij doen moest en zeker de zwager van de driftige hotelhouder moest zijn.

— Die slede was bestemd voor mijn zwager, mijnheer, zei de kleine, bleke man op een onzekere toon, en hij kan er mee doen wat hij wil.

— Zo is het, en ik heb ze verkocht, riep Böhle weer.

— Aan wie dan? Zeg mij aan wie, dan kan ik met hem praten, riep Patterson woest.

— Aan mij, klonk de heldere stem van Raffles boven alles uit en het volgende ogenblik stond hij naast de slede, en legde er de hand op, als om zijn eigendomsrecht te doen gelden.

Patterson had zich onmiddellijk, als door een slang gebeten, omgewend, wierp Raffles een boosaardige blik toe, en zei grijnslachend:

— Zo... zo... daar hebben wij alweer die mooie mijnheer. En denk je dat dat maar zo doorgaat, indringer die je bent? Wat moet jij met die slede?

— Wel, ik denk er mee naar het noorden te gaan, antwoordde Raffles ijskoud. Die honden lijken mij heel goed, mijnheer Böhle, en daarom zal ik u nog een vijftig dollar meer betalen dan ik u heb beloofd. Zij lijken mij goed uitgerust, en zullen over een uur wel weer op weg kunnen gaan.

Patterson was niet alleen. Naast hem stonden zijn beide trawanten, die hem nooit schenen te verlaten. Hij wisselde een snelle blik met hen, monsterde vlug de omstanders, merendeels ongewapende, rustige burgers, trok zijn revolver, het was een heel grote, splinternieuwe, en met scherp geladen, en drukte die eensklaps Raffles tussen de ribben, terwijl hij dreigend en tegelijkertijd spottend vroeg:

— Zullen wij afspreken, dat je mij de slede overdoet? Je kunt het nu nog goedschiks doen, maar over een paar minuten heb je er misschien geen gelegenheid meer toe.

Als bij toverslag weken de meeste toe-

schouwers van schrik achteruit, want met een revolverkogel valt niet te gekscheren; hij mist wel eens het doel en treft onschuldige omstanders.

Maar Raffles, zonder dat er een spier van zijn gelaat bewoog, zei rustig:

— Je middelen zijn wel wat kras, Patterson, en ik zal mij er eens op beraaden, wat ik met de slede doe.

— Geen grapjes. En ook geen uitstel. Ik weet niet wat jij er voor gegeven hebt maar ik presenteer je honderd vijftig dollar, contant betaald, voor die tien honden en voor die slede, alles in één koop.

Veel meer zou de ongelikte beer niet zeggen. Want Brand, die terzijde van hem stond, was een weinig achteruitgetreden, en de twee vrienden van Patterson waren zo onvoorzichtig, hun blikken uitsluitend op Raffles gericht te houden.

Eensklaps, bliksemsnel, hief Brand de voet op, en schopte Patterson uit alle macht en zo hard hij kon in de knieholte.

Patterson verloor het evenwicht, knikte door in de knie, de revolver week een ogenblik af van zijn richting, en een seconde later lag Patterson tien meter verder, terwijl de revolver hem in een grote boog uit de vuist vloog, getroffen door de vuist van Raffles, die snel als de gedachte was uitgevallen, en hem met de linkervuist een van zijn geweldige kaakslagen had toegebracht.

Als Patterson nu maar zo verstandig was geweest, het erbij te laten, zou de zaak hiermee beslist zijn. Maar hij krabbelde overeind en wilde, tastend naar zijn mes, op Raffles toestormen, toen Henderson zich met de zaak bemoeide.

Dat maakte natuurlijk voor die dag een einde aan het geval.

Raffles was ongetwijfeld een uitmuntend bokser, met een zeer harde punch, en Henderson moest het, wat de techniek betreft, in de edele kunst der zelfverdediging tegen hem afleggen, maar wat de kracht van zijn slagen betrof, was hij de meerdere.

Zijn vuist, hard als marmer, zwaar als een heiblok, trof de kerel midden in het gezicht, diens benen schoten bliksemsnel

onder zijn lichaam uit, hij plofte in de sneeuw neer en bleef bewegingloos liggen, alsof hij met een bijl was geveld.

Het was alles zo snel in zijn werk gegaan, dat de twee vrienden van Patterson niet eens de tijd hadden hun revolvers te grijpen, voor zij zelven al buiten gevecht waren gesteld, met een paar prachtige stoten, die menig be-

roepsbokser Raffles en Brand zou hebben benijd.

Toen kwamen er twee politieagenten aanstappen van de zes, welke Hazelton er gemeenlijk op na houdt, als zij tenminste niet op patrouille zijn, en het zwaar gehavende drietal werd naar het politiebureau vervoerd, en daar voorlopig in verzekerde bewaring genomen.

HOOFDSTUK V.

BLANKE SLAVINNEN

Henderson stond handenwrijvend, al zijn gave, witte tanden tonend bij de slede, en gromde vergenoegd:

— Daar zijn wij goed afgekomen, mijnheer Brand. Van die kerels zullen wij voorlopig geen last meer hebben. Kunt u mij ook zeggen of hier de straf van ophangen nog bestaat?

— Alleen voor moord en paardenroof James, die hier even strafbaar worden geacht en dan doen de mannen het nog meestal in een onderonsje.

— Dan is het jammer, dat die politieagenten ons niet wat meer tijd hebben gelaten, hernam de reus op een toon van beklag. Ik zie daar een lantaarnpaal, die uitstekend voor het doel geschikt zou zijn geweest.

Maar Raffles, die even met Böhle gepraat had, en diens zwager, en onmiddellijk had betaald uit zijn dikke portefeuille, bekeek de honden eens vluchtig en zei kortaf:

— Wij zullen gaan eten, jongens, de slede opladen, en dan zo spoedig mogelijk vertrekken. Niets houdt ons hier nog terug, en wij gaan verder noordwaarts.

— Dat mag ik horen, zei Brand. Ik kan niet zeggen, dat onze jachtpartij een vrolijk begin heeft.

— Wij hebben ons zelven niets te verwijten, Charles. Het is nu eenmaal zo: als de duivel van de gouddorst zich van

de mens heeft meester gemaakt, dan wordt hij tot een verscheurend dier. Wij zullen de slede in de stal laten brengen, met de honden en een en ander goed bewaken, zodat ons niet gebeurt, wat ons vroeger reeds is overkomen, namelijk dat wij onze honden vergiftigd vinden. James, ik vertrouw jou ons nieuwe span toe.

— Gij kunt op mij rekenen, mylord, zei de reus zacht, wie een vinger naar de honden uitsteekt, krijgt een kogel tussen de ribben.

Een korte roep deed de honden aanstonds gehoorzaam oprijzen en zij trokken de slede naar de stal, waar zich geen enkele andere hond meer ophield. Henderson ging mee naar binnen, sloot de deur, overtuigde zich dat zijn revolver tot de laatste kamer van het magazijn geladen was, en nam zich met de meeste ernst voor, iedereen overhoop te schieten, die het zou wagen, al was het maar het hoofd om de deur te steken.

Raffles en Brand begaven zich echter naar de gelagkamer, en het duurde niet lang of tussen hen in dampte de terrine met geurige koolsoep, die al spoedig iedere herinnering aan het voorval voor het logement verdreef.

— En welke route denk je nu te volgen? vroeg Brand na een poosje, verzadigd achterover leunend in zijn stoel.

— Wel de route, welke de natuur zelve

ons aanwijst, antwoordde Raffles. Wij zullen zover mogelijk het dal volgen, dat zich bevindt tussen de zogenaamde Coast River, en de Cassiar Bergen. Wij zullen daarbij verscheidene rivieren moeten overtrekken, maar ik ben zeker, dat wij die alle bevroren zullen vinden, zij zullen ons dus geen moeilijkheden opleveren.

— Ontmoeten wij steden op onze weg?

— Geen steden in de Europese betekenis van het woord, Charles. Wij zullen enige forten op onze weg vinden, maar verderop, in het hoge noorden, niets meer van die aard, en daar zullen wij zeker wel eens een paar dagen achtereen voorttrekken, zonder iets anders op onze weg te ontmoeten dan een eenzame blokhut, of een nederzetting van houthakkers.

— Zijn in het noorden alle rivieren reeds dicht?

— Dat vermoed ik althans. Het zou een tegenslag zijn, indien dat niet het geval was, tenzij wij overal sneeuw genoeg zouden vinden voor de slede. Maar daar komt onze reebout. Laten wij spoedig de maaltijd beëindigen, om onze vriend Henderson te gaan aflossen. Dan de slede haastig opgeladen, en vertrokken. Ik hoop nog vóór het vallen van de nacht Fort Connelly te kunnen bereiken, ongeveer twintig mijlen noordelijker.

Er kwamen enige mannen de gelagkamer binnen, die Raffles en Brand met een schuin oogje aankeken, maar het niet waagden, hen met woord of gebaar lastig te vallen.

Een half uur later, het was toen omstreeks half vier in de namiddag en de zon stond nog boven de kim, want het weer was sedert de middag omgeslagen, het was nog kouder geworden, maar de sneeuwwolken waren weggedreven, werd een aanvang gemaakt met het bepakken van de slede.

Het is een kunst op zichzelf, die men goed machtig moet zijn, om geen ongelukken te veroorzaken.

De zwaarste zaken moeten onderin worden gepakt, om een behoorlijk evenwicht van de slede te verzekeren, en er mag zo min mogelijk aan weerszijden

naar buiten steken.

De honden hadden hun maal van gedroogde vis reeds op, en verkeerden in de best mogelijke staat. Het waren krachtige dieren, niet bepaald vals, maar die men toch liever zo weinig mogelijk moest trachten aan te halen. Er was een voorganger bij, een prachtig beest, dat de richting aangaf, en geheel alleen vooraan liep, terwijl de overigen twee aan twee waren aangespannen, op het laatste span na, dat uit drie honden bestond.

Een uur later was alles opgeladen.

De duisternis begon te vallen. Raffles had zijn rekening met de hotelhouder vereffend, die hem blijkbaar met lede ogen zag vertrekken, en de drie mannen stonden op het punt in de stal hun sneeuwschoenen aan te gespen, daar zij het eerste gedeelte van de weg te voet wilden afleggen om de honden te sparen, toen er iets gebeurde, dat hun aandacht voor een ogenblik afleidde, en dat in zijn gevolgen van de grootste betekenis zou blijken te zijn.

Er klonk buiten, door de opengelaten deur, luid belgerinkel, en zes briesende paarden, dampend, met een met hellen bezette riem om de nek, trokken een grote reiswagen, een soort huifkar tot voor de deur van het logement, en stonden daar stil, snuivend en met hun hoeven in de sneeuw trappend.

De reiskoets was een ouderwets vehikel, zoals ze echter in vele gedeelten van Canada nog vaak gebruikt worden bij gebrek aan spoorwegen, hoog op de wielen, met een huif van linnen, en die er wel wat uitzag als de ossenwagens, waarvan de Afrikaanse Voortrekkers gebruik maakten, behalve dat de wielen groter waren en veel smaller.

De paarden hadden blijkbaar een lange tocht afgelegd, want zij waren vermoeid, en het zweet dampte van hun lichamen.

Er kwamen dadelijk stalknechts tosnellen, die dekens over de paarden heenwierpen en ze begonnen af te spannen. Daarna moest er 'n ladder gehaald worden, om de vrouw die op de bok zat, in staat te stellen, van haar hoge zetel af te komen. Dat ging met veel gesteun

en geweeklaag gepaard, want de vrouw in kwestie had allesbehalve een modern figuur, en scheen te lijden aan een overvloed van vet.

De sporten kraakten verdacht, terwijl zij zuchtend en steunend van de ladder afdaalde, waarop de voerder haar volgde, en niet al te vriendelijk zei:

— Wat kerm je weer als een ziek nijlpaard, Connie. Een beetje oefening zal je goeddoen. Vooruit, laat ze er uit komen. Ze zullen wel moe zijn, en ik wil dat ze er goed uitzien.

De vrouw liep door de sneeuw naar de achterkant van de wagen, schoof de huif open, en riep:

— We zijn er; komt er uit, jullie allemaal. Geef het trapje, dan zal ik het vastmaken.

Een kleine hand kwam te voorschijn en daarop volgde een trapje van vijf treden, dat achter aan de wagen werd gehaakt, waarna achtereenvolgens acht, blijkbaar nog jonge vrouwen langs het trapje afdaalden, en huiverend, met bleke gezichten bijeen in de sneeuw bleven staan.

Raffles, die naar de open deur was getreden, keek aandachtig toe, en zei toen op zachte toon tot Brand, die naast hem was komen staan, en nieuwsgierig het ongewone schouwspel gadesloeg:

— Een zending, die voor de goudzoekers bestemd is, Charles.

— Een toneelgezelschap bedoel je?

— Dat niet bepaald, al moeten die ongelukkige vrouwen wel tot vermaak van die kerels strekken. Zie jij soms ergens mannen, behalve de voerman? Het zijn eenvoudig dansmeisjes, en zij zullen nog wel verderop worden gestuurd. De saloons en bars rijzen daarginds natuurlijk dadelijk weer als paddestoelen uit de grond. Dat is altijd en overal zo geweest, en ik vrees dat het wel altijd zo zal blijven. Overal waar veel mannen bijeen zijn, daar volgt de vrouw, al is het dan niet in haar schoonste vorm. Die kerels willen hun leven van zware arbeid graag afwisselen met vermaak, en dat is natuurlijk niet steeds van het edelste gehalte. Die vrouwen worden voorafgegaan of gevolgd door een pianist met een oude rammelkast,

soms 'n harmonicaspeler, of ook wel een versleten orkestrion, dan nog een roulettetafel, en de zaak kan worden geopend.

— Wat zien zij er allen vermoed, koud en hongerig uit, zei Brand zacht en hoofdschuddend.

— Dat is geen wonder, meende Raffles. Die baas van 't spul heeft een hele tournee achter de rug, en die meisjes van wijd en zijd hier aangebracht. Hij zal hier overnachten, omdat zij eenvoudig niet verder kunnen, dan zal de tocht weer verder gaan, want Hazelton is niet de aangewezen stad, om zijn waar te slijten. Hij moet verder noordwaarts, naar de goudveldskampen en de nederzettingen.

— Maar die meisjes zullen toch wel allen uit vrije wil met hem zijn meegegaan?

— Dat spreekt vanzelf. Ik kan het mij tenminste niet anders voorstellen.

— Dat kleine ding daarginds ziet er anders uit, alsof zij heel veel lust zou hebben, rechtsomkeer te maken, merkte Brand op, met het hoofd knikkend in de richting van een der meisjes, dat een weinig afgezonderd stond, en er juist zo uitzag, alsof zij het allerliefst weer terug zou keren.

De eenzame lantaarn, die zoëven ontstoken was, bescheen haar gezichtje.

Zij had mooie, donkere ogen, die ontdaan rondzagen en het was duidelijk dat zij zich allesbehalve op haar gemak gevoelde.

Zij keek telkens met een schuwe blik naar de wagen, dan weer naar het logement, of naar het groepje meisjes, dat nu druk snaterend bijeen stond, en de vermoedenissen van de reis scheen te hebben vergeten, en tenslotte met bepaalde angst naar de man en de vrouw, die zich op dat ogenblik juist naar de deur van het logement hadden begeven, waar Herr Böhle te voorschijn was getreden, belust op een voordeeltje.

Eensklaps kreeg het meisje de twee mannen in het oog, die bij de deur van de stal stonden, keek nogmaals schichtig om, aarzelde nog even, en kwam toen toesnellen, over de hard bevroren sneeuw.

Ja, het was waarlijk een mooi kind, met haar rond gezichtje, en haar zielvolle ogen, waarin thans een uitdrukking van angst was gelegen, als van een opgejaagde ree.

Zij keek Raffles een kort ogenblik onderzoekend aan, en toen dat onderzoek haar tevreden scheen te hebben gesteld, sloeg zij haar bonten capuchon een weinig terug, zodat haar goudblonde krulletjes zichtbaar werden, en vroeg op gedempte toon:

— Wilt gij mij zeggen, wat dit voor een stad is, mijnheer?

— Wel, dit is Hazelton, miss, antwoordde Raffles, even verbaasd over haar uiterlijk als over de ongerustheid, die uit haar vraag sprak.

— Zijn we hier nog ver van Edmonton?

— Van Edmonton? herhaalde Raffles langzaam, dat zou ik menen. Minstens drie honderd mijlen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer, dat ik u lastig val, maar ik verkeer in grote ongerustheid, sedert enige ogenblikken. Ik kom uit Danvegan. Ik heet Anne Bishop. Ik had een betrekking aangenomen in Edmonton.

De verbazing van Raffles nam nog toe. Hij wisselde een snelle blik met Brand, en richtte zich toen tot het meisje met de woorden:

— Maar het plaatsje dat gij zoëven genoemd hebt, ligt juist tussen Edmonton en Hazelton in. Dat wil zeggen, dat gij naar het westen zijt gereisd, terwijl gij naar het oosten had moeten gaan. Wist gij dat dan niet eens?

Het meisje werd zo mogelijk nog bleker, preste de hand op het hart, en zei nauwelijks verstaanbaar:

— O, mijn voorgevoelens. Neen mijnheer, ik wist het niet. Die man daar-ginds, die daar met de logementhouder praat, nam mij omstreeks een week geleden in dienst. Ik zou een goede betrekking krijgen in Edmonton. Ik ben telegrafiste op een postkantoor geweest en later steno-typiste op een handelskantoor. Ik heb altijd op een kantoor gewerkt, maar ik wilde graag meer gaan verdienen. Danvegan is maar een heel klein plaatsje, waar geen vooruitzichten

zijn. Ik nam het dus gretig aan, want het in het vooruitzicht gestelde salaris was voor mijn doen heel hoog. Eergisteren vertrokken wij, met de trein. Die man...

— Hoe heet hij? viel Raffles haar snel in de rede.

— Paolo Nasi. Hij is een Italiaan, en hij verzekerde dat hij een grote zaak had in Edmonton. Die vrouw heet Emilia, en ik geloof, dat zij zijn minnares is. Maar hij stelde haar voor als zijn vrouw. Op het station trof ik nog drie meisjes aan, en later kwamen er nog drie bij.

— Dat was op een tussenstation vroeg Raffles levendig.

— Ja. Ik weet niet meer hoe 't heette, en eerlijk gezegd, wat wist ik van tussenstations? Ik wist alleen maar dat de reis een uur of zes, zeven zou duren. Maar onderweg, o, de taal van die meisjes. Het is verschrikkelijk. Ik begreep volstrekt niet, dat zij dienst zouden gaan doen in een lunchroom of op een kantoor. Zij fluisterden veel met elkaar, en ik merkte al gauw, dat zij mij niet heel graag mochten lijden. Toch verzeker ik u, dat ik hen geen strobreed in de weg heb gelegd.

— Dat kan ik mij wel voorstellen, miss, zei Raffles, die zijn ogen strak gevestigd had gehouden op Nasi, die nu bijna gereed scheen te zijn met zijn onderhandelingen, en reeds naar het troepje meisjes stond te wenken.

— Toen kwam die verschrikkelijke sneeuwstorm, aldus ging Anne Bishop voort, en Nasi kon nog maar juist beslag leggen op een wagen, het rijtuig dat gij daar ziet. Er ligt stro binnenin, en het was afschuwelijk daarbinnen. Wàar dat was, ik ben het vergeten, ik was half versuft van angst, koude en ongerustheid. Neem het mij niet kwalijk, dat ik u dat alles vertel. Toen ik u zag staan, toen dacht ik, die heer hoort hier zeker thuis, en zal mij wel kunnen raden.

Toen begon Raffles ernstig, terwijl hij zijn hand op haar arm legde:

— Dank de hemel, dat gij uw ingeving gevolgd hebt, miss. Eenmaal weer uit dit stadje vertrokken, zoudt gij stel-

lig verloren zijn geweest. Die Italiaan is zonder enige twijfel een ronselaar, als gij wilt een soort impressario, die zich belast met het aanwerven van personeel voor saloons, bars, en dergelijke gelegenheden, ver in het noorden. Meestal neemt zulk een man vrouwen, die heel precies weten wat hun te wachten staat, maar als hij de kans schoon ziet, om een jong, onwetend meisje in zijn netten te lokken...

— Dat was het, waaraan ik de laatste uren dacht, stamelde zij nauwelijks hoorbaar. Mijnheer, heb medelijden met mij. Ik ben hier volkomen vreemd, ik heb volstrekt geen geld, nauwelijks een halve dollar, en ik weet niet tot wie ik mij richten moet. Help mij om godswil op een trein, of breng mij naar de burge-meester, naar de sheriff, ik smeek u er om. Weg van die kerel, en van dat wijf met haar sarcastisch lachje en haar gemene taal. Eerst was zij heel beleefd, maar toen wij eenmaal in de wagen waren...

Het meisje sidderde en bedekte het gelaat met de handen.

Raffles aarzelde zelfs geen ogenblik. Hij zei eenvoudig, zacht haar trillende handen wegtrekkend van voor haar vertrokken gezichtje:

— Gij hebt niets meer te vrezen, miss Anne. Van dit ogenblik af zijt gij veilig. Wij zullen u, als gij dat wilt, weer terugbrengen naar uw woonplaats. Hebt gij daar in het geheel geen familie?

— Een moeder en een kleiner zusje, mijnheer. Het plan was, beiden te laten overkomen, zodra ik in Edmonton vaste voet zou hebben gekregen. O, hoe dank ik u, u en uw vriend. Ik zal het u duizendmaal vergoeden, en wat gij mij moet voorschieten, dat zal ik eerlijk terug betalen, dat zweer ik. Zoudt gij mij dadelijk de weg naar het station willen wijzen?

— Het station zou u weinig baten, vrees ik, zei Raffles hoofdschuddend. Er is geen sprake van, dat er voor overmorgen een trein kan vertrekken. De gehele vlakte tot ver in het zuiden is met sneeuw bedekt. Maar wij hebben onze slede, wij behoeven onze plannen slechts weinig te veranderen, en als gij

u aan ons wilt toevertrouwen, dan zullen wij u weer veilig bij uw moeder terugbrengen. Haalt de trein ons nog in, dan kunt gij altijd daarop overstappen. En maak u over het geld maar niet ongerust; dat komt in orde.

Juist op dat ogenblik keek Nasi zoekend rond, want de overige meisjes waren hem reeds allen voorbij gegaan, kreeg Anne in het oog, en kwam met grote stappen aanlopen.

Zonder in het minst acht te slaan op Raffles, vatte hij het meisje bij de arm, en zei, pogend om zijn stem vriendelijk te doen klinken:

— Daar hebben wij onze kleine wegloopster. Kom maar gauw mee naar de warme gelagkamer, daar zullen wij wat eten.

Hij wilde haar reeds met zich meertrekken, toen Raffles de hand ophief, en rustig zei:

— Een ogenblikje, mijnheer. Er moet hier bepaald een vergissing in het spel zijn, die gij zeker zelf de eerste zult zijn om te betreuren. Deze jongedame meende namelijk naar Edmonton te reizen, maar door een onverklaarbare vergissing hebt gij haar juist in de tegenovergestelde richting gevoerd. Natuurlijk moet deze onbeduidende vergissing hersteld worden, zoals gij aanstonds zelf zult toegeven, en daarom zullen wij zo vrij zijn, deze jongedame weer terug te brengen, en ditmaal in de goede richting.

Er lichte een vals schijnsel in de zwarte ogen van de Italiaan. Onwillekeurig werd zijn greep wat lossen, en onmiddellijk trad het meisje dicht op Raffles toe, alsof zij bij hem bescherming zocht.

— Zo...zo... heeft de kleine meid u ingelicht? Ja, dat komt er van als men zich door zijn medelijden laat verlokken. Zij had een uitstekende toekomst tegemoet gegaan, en nu loopt zij gevaar die voorgoed prijs te geven. Kom aan, Anne, ik zou mij nog maar eens bedenken.

— Zij heeft zich bedacht, mijnheer, zij geeft die schitterende toekomst prijs, zei Raffles op besliste toon. En nu zou ik, als ik u was, maar maken dat ik gauw naar binnen kwam, want ik heb blazon-

der veel lust, ondanks mijn afkeer om u aan te raken, mijn vuist te laten spreken. Ik wil in tegenwoordigheid van deze jongedame niet zeggen, hoe ik over u en uw beroep denk, en wat gij met haar voorhad. Scheer je weg, en zo vlug als je benen je dragen kunnen, of je zult het berouwen, dat je ooit een voet in Hazelton hebt gezet.

Een ogenblik mat de Italiaan zijn tegenstander.

Hij keek ook naar Brand, maar toen hij daarbij nog de reusachtige gestalte van Henderson in de deuropening zag verschijnen, die met veelzeggende aandacht zijn mouw begon om te slaan, toen uitte hij een gemene vloek, hief dreigend de vuist op, en gromde:

— Misschien heb je nog wel eens berouw van je bemoeizucht, vervloekte Brit. Misschien betreur je het nog wel eens, je neus in andermans zaken te hebben gestoken. En wat jou betreft, meisje, misschien ben je toch nog niet helemaal van Paolo Nasi af.

Er lag zoveel duivelse haat en woede in de blikken van de Italiaan, dat het meisje bescherming zoekende, onwillekeurig de arm greep van Raffles, die op geruststellende toon sprak:

— Laat hem maar praten, kindlief. Hij schept maar een beetje op. Hij kan je volstrekt niets meer doen, dat verzeker ik je. Is de spoorlijn niet vrij bin-

nen die tijd, dan zul je over vijf dagen je moeder weer in je armen kunnen sluiten. Dan raad ik je voortaan wat voorzichtigheid aan ten aanzien van kerels met dergelijke trones. Kom, wij gaan ons aanstonds reisvaardig maken.

En terwijl de Italiaan als een geslagen hond afdroop naar het logement, en terwijl er verschillende sleden voorbijgleden, waarschijnlijk toebehorende aan goudzoekers, die zoëven waren aangekomen, of zich op weg begaven naar het noorden, voerden Raffles en Brand het nog bevende meisje naar de stal, en deden haar plaats nemen op de reeds beladen slede.

Een ogenblik daarna trokken de honden, blaffend van blijdschap, dat zij weer aan het werk konden gaan, en de benauwde stal verlaten, het voertuig in zo snelle vaart de brede staldeuren uit, dat de drie mannen enige moeite hadden hen op hun sneeuwschoenen bij te houden. Inplaats van naar het noorden zoals hij een kwartier geleden voornemens was geweest, trok Raffles naar het oosten.

Een half uur nadat hij het dorp achter zich had gelaten, begon een met twaalf blijkbaar verse honden bespannen slede, omgeven door een zevental mannen, het nog juist even zichtbare spoor te volgen dat de ijzers van Raffles' slede in de sneeuw hadden achtergelaten.

HOOEDSTUK VI

DE ACHTERVOLGING

Raffles volgde zo veel mogelijk de spoorlijn, of liever de telegraafpalen, die er naast geplaatst waren, want van het spoor zelf was volstrekt niets meer te onderscheiden.

Dat was ook de kortste weg, en men moest er rekening mee houden, dat de krachtige sneeuwspuiter ter plaatse zou komen, en het spoor weer zou vrijma-

ken. Van de ingesneeuwde trein was niets meer te zien, en die scheen dus juist uit zijn moeilijke toestand te zijn bevrijd.

De nacht was zeer koud, maar er stond gelukkig bijna geen wind, zodat de temperatuur van twaalf graden onder nul, niet bepaald ondraaglijk was. De drie mannen hadden het jonge meisje zo goed

mogelijk ingestopt in wollen dekens, en haar geplaatst te midden van de kisten en zakken met levensmiddelen, zodat zij tamelijk goed beschut was.

Het doel van Raffles was, te trachten, nog diezelfde nacht de oevers van het Tacla Meer te bereiken. Die oevers waren zwaar bebost, en in een der rotskloven zou men kunnen overnachten, zonder al te veel hinder te hebben van de koude.

Een half uur na het verlaten van de stad moesten zij de spoorbaan ook verlaten, anders zouden zij dezelfde grote omweg hebben moeten maken, die het spoor hier beschrijft, afwijkend naar het noorden.

Stations waren hier in de buurt toch niet, en men behoefde dus niet bang te zijn een trein mis te lopen, die hen wellicht achterop zou komen. Zelfs al werd het spoor vrijgemaakt, dan nog zou het viertal niet behoeven te verwachten, voor over twee of drie dagen het meisje op een trein te kunnen zetten, die haar weer zou terugbrengen naar het stadje, dat zij zo onvoorzichtig en in goed vertrouwen verlaten had.

Zij hadden reeds geruime tijd zwijgend geluisterd naar het kraken van de droge sneeuw onder hun sneeuwschoenen, toen Brand op zachte toon tot Raffles zei:

— Zou 't misschien niet verstandiger zijn geweest, Edward, als wij rustig te Hazelton waren gebleven, en hadden afgewacht, dat er weer een trein ging?

— Dat had, om te beginnen, wel eens een week kunnen duren, amice. En Hazelton is eigenlijk gezegd niet de juiste plaats om een jong meisje te laten vertoeven. Het zit daar vol gespuis, en wij zouden letterlijk dag en nacht hebben moeten waken om haar te beschermen. Het is hier een vrijgevochten land, vergeet dat niet, en dat kan ook bijna niet anders, bij die ontzaglijke uitgestrektheid; vooral nu er goud in de bodem gevonden is, zodat het gespuis van alle landen hierheen komt, als vliegen naar de strooppot. En ik geloof, dat zij zelfs op een trein niet veilig zou zijn geweest, zo geheel alleen. Die Italiaan zag er juist uit als iemand, die zijn buit niet

zo gemakkelijk prijsgeeft, en een wraakzuchtig heerschap. En dan, voor 't meisje zelf is het veel beter, haar een paar dagen vermoedenissen te laten lijden, dan haar daar in Hazelton in een staat van zenuwslopende afwachting te laten.

Raffles liet 'n korte kreet horen, klapte met de tong, en de honden trokken nog sneller aan, zonder ook maar een centimeter af te wijken van de rechte lijn.

De maan was sedert enige ogenblikken vol aan de hemel verschenen, na te zijn opgerezen van achter een hoge bergkam.

Het was schoon als altijd, van een sombere pracht, die men nooit kan vergeten, als men ze eenmaal gezien heeft. Links en rechts waren de donkere plekken te zien, van de bossen pijnbomen en dennen, en in het noorden tekenden zich vaag de omtrekken af van het gebergte.

Ofschoon de slede tamelijk zwaar was, trokken de honden haar in snelle vaart over de harde sneeuw.

Zo ging het enige uren door, terwijl het meisje onbeweeglijk in elkaar gedoken zat, en slechts nu en dan het hoofd ophief, om over de vlakke te staren.

Raffles kwam een ogenblik naast haar lopen, en zei, zich naar haar toebuigend:

— 't Zal wel iets verwonderlijks voor u zijn, miss, deze tocht.

— Dat is 't, mijnheer, antwoordde het meisje zacht. Ik had Danvegan nog nooit verlaten. Ik moest zorgen voor mijn oude moeder en alleen op Zondagen wandelden wij in het grote bos, dicht bij de stad. Natuurlijk viel er 's winters ook veel sneeuw, maar dan bleven wij liever thuis. Mijn zusje is niet erg sterk...

— Het ware te wensen, dat gij het in andere omstandigheden had kunnen zien, zei Raffles.

— O, zeg dat toch niet, mijnheer. Zeker, ik verlang naar huis, naar mijn moeder, die natuurlijk erg ongerust zal zijn, omdat ik beloofd had, haar dadelijk te zullen schrijven, maar het is buitengewoon mooi, zo mooi, dat het mij stil maakt.

— Zijt gij niet bang?

— Bang? Waarom zou ik bang zijn?

vroeg het meisje nâf. Er is toch geen gevaar te duchten?

Raffles dacht aan de hongerige wolven, die in nachter als deze, zich zelfs tot in de straten der dorpen wagen, maar hij wilde het meisje niet nodeloos aan het schrikken maken en zei dus glimlachend:

— Dat is waar. Gij hebt hier niets te duchten. De nacht is helder, de koude is wel te verduren, de honden zijn uitstekend, en over een paar uren zult gij kunnen uitrusten in een warme slaapzak.

— Waar zal dat zijn?

— Aan de oevers van het Tacla-Meer, miss Anne, zei Raffles. Kent gij het niet? Het is er zeer schoon, vooral des zomers. Gij houdt immers van de natuur?

— O ja, heel veel, mijnheer, maar mijn werk...

Raffles zei niets. Hij begreep aanstonds, dat hij hier weer een voorbeeld voor ogen had van rusteloze arbeid, die alleen maar bedacht is op het heil van anderen; een oude moeder, een jong, zwak zusje. Een ongezellig kantoor, uren achtereen over de schrijfmachine gebogen, des Zaterdagmiddags en des Zondags vrij, vrij om thuis te zitten, en op een zusje te passen. Weinig zon in een jong leven, dat toch met zo weinig tevreden was.

Hij keek een ogenblik naar Anne, zoals zij daar nu zat. Zij scheen zich volkomen gelukkig en tevreden te voelen, en de gedachte aan het vreselijke, dat zij maar ternauwernood ontsnapt was, reeds te hebben vergeten.

Eensklaps echter deed een geluid haar heftig schrikken.

Het kwam aan over de vlakte, dreigend en gevaar voorspellend.

Het was het lang aangehouden gehuil van een wolf.

Bijna onmiddellijk werd het beantwoord, dichterbij, en toen bleef het een ogenblik stil.

— Wat was dat, mijnheer? vroeg het meisje bevend, en de hand van Raffles grijpend, die, in een dikke want gestoken, in haar bereik was.

— *Wolven, Anne, antwoordde Raffles.*

Maar ik geloof niet, dat het er veel zijn; wees maar niet bang, wij zullen hen wel afslaan, en het is best mogelijk, dat zij ons niet eens geroken hebben.

Weer klapte Raffles met de tong, en de honden trokken opnieuw aan.

Bijna een half uur verstreek, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Binnen een uur zou de kleine troep het Tacla-Meer bereikt hebben.

Toen klonk het gehuil opnieuw, plotseling, met grote kracht, lang aangehouden, en nu van veel dichterbij.

Het meisje sidderde, en greep de arm van Raffles, met een onderdrukte kreet, maar hij maakte zich bedaard los, en zei:

— Wees maar kalm, wij zullen u wel beschermen. Vooruit jongens, opgelet, daar komen zij aan. Charles, maak de honden los, zodat zij zich kunnen verdedigen.

De slede kwam tot staan.

Voortgaan had ook tot niets gediend, want zij reden juist in de richting van acht of tien zwarte gedaanten, die over de sneeuwvlakte kwamen aanrennen, voortgedreven door de honger.

Reeds bij het eerste gehuil hadden de drie mannen onder het voortlopen hun geweren uit de foudralen genomen.

Zij hadden ze geladen, en waren dus op alles voorbereid.

Zij grepen ze van de slede, en Brand maakte snel de honden van de slede los, zodat zij zich gemakkelijk en vrij zouden kunnen bewegen.

De vage gedaanten werden scherper, naderden steeds, het waren tien wolven, die zich juist op dat ogenblik, volgens hun gewoonte, waaivormig begonnen te verspreiden, teneinde de slede te omsingelen. De wolven op de beide vleugels bevonden zich reeds op dezelfde hoogte van de nu stilstaande slede.

Met de ruggen naar elkander gewend, hadden de drie mannen zich om het voertuig opgesteld, gereed om te vuren, terwijl de honden met stijf-rechtopstaande haren, de tanden ver ontbloomt en woest grommend hun vijanden afwachten, blakend van strijdlust.

Anne, die een ogenblik in elkaar gebukt had gezeten, richtte zich nu plot-

seling op, en riep vastberaden:

— Ik wil niet dat gij mij voor laf zult houden, mijnheer. Geef mij een revolver; ik wil u helpen.

— Kunt gij daarmee omgaan? vroeg Raffles.

— Neen, om u de waarheid te zeggen, heb ik er nog nooit een in handen gehad, antwoordde het meisje.

— Neem dan liever een mes, of hier, deze korte bijl, zei Raffles, haar snel een kleine, vlijmscherpe bijl in de hand drukkend. Gij zijt een dapper meisje, maar wij hopen van harte, dat gij het wapen niet zult nodig hebben. Charles, neem je in acht, daar komen zij.

Inderdaad waren de wolven in een grote hoog komen aansnellen, onbevreesd, dol van honger, en men zag hun rode ogen met een groenachtige weerschijn fonkelen, en hun lange, rode tongen, die hun ver uit de bek hingen.

Snel achtereen klonken drie, vier schoten en even zoveel wolven tuimelden over de kop, lieten een kort gejank horen, en lagen stil.

Een ogenblik hoopte Raffles, dat de overige wolven zich op hun gedode makers zouden werpen, zoals zij gewoonlijk doen, maar de verscheurende dieren bleven doorsnellen, en de geweren zouden het volgende ogenblik nutteloos zijn.

Henderson kon nog tweemaal schieten, doodde een wolf en verwondde een andere zwaar, en toen werd het een worsteling van man tegen dier, en van hond tegen wolf.

Een der aanvallers, een zeer groot dier, had zich met een woedende snauw op een der trekhonden geworpen, en hem met een enkele beet afgemaakt, door hem zijn naaldscherpe tanden in de strot te planten.

Het gebeurde vlak bij de slede, en Anne, die doodsbleek was opgerezen, deed een houw met de bijl naar het grote dier. Zij trof hem in de flanken, en met een woeste jankblaf wendde de wolf zijn met bloedbelopen ogen naar haar toe, met opengesperde muil. De wolf wilde toespringen, toen Brand, het gevaar ziende, het dier een revolverkogel door de hersens joeg.

Twee wolven hadden zich op een an-

dere hond geworpen, die zich als een dolle verweerde, maar het onderspit moest delven, want bij een onvoorzichtige draai gaf hij de keel bloot, en toen was het met hem gedaan.

Maar alle andere honden wierpen zich, zelf op wolven gelijkend nu, tegelijkertijd op hun tegenstanders, het werd een warreling van witte en grijze lichamen, blinkende tanden, rode muilen, beenderen kraakten onder de stalen kaken der honden, en twee wolven werden letterlijk uiteengescheurd, in flarden.

Een wolf was op de slede gesprongen en beet Henderson van achteren in de schouder, die gelukkig goed beschermd was door de dikke pels, maar het dappere meisje sloeg weer toe, ditmaal met grote kracht, en de bijl kliefde de wolf de schedel.

Toen was de strijd spoedig beslecht.

Er leefden nog maar twee wolven, die zich met moeite vrij maakten uit een warrelende hoop hondenlichamen, en jankend het hazenpad kozen.

Zes waren er op slag gedood, en twee zouden wel spoedig de laatste adem uitblazen.

Brand had een beet in de onderarm gekregen, die gelukkig van weinig betekenis was, en het meisje had een onbeduidende schram over de hand.

Erger was, dat twee van de beste honden hun dapperheid met de dood hadden moeten bekopen.

Bovendien waren er twee tamelijk ernstig gebeten, zodat de wonden onmiddellijk moesten worden verbonden.

Juist waren Brand en Raffles hiermede gereed, toen er iets anders geschiedde, dat misschien van veel ernstiger betekenis zou kunnen zijn. Want Henderson, die toevallig over de vlakke had uitgekeken naar het westen, kneep zijn ogen half dicht, richtte zich zo hoog mogelijk op, keek nog wat beter, en riep toen met schallende stem:

— Een slede. Van de kant van Hazelton komt een slede aan, mylord.

Raffles had juist wat zalf gestreken op de bloedende wond in de borst van een der honden en sprong haastig over-eind.

Hij ging op de slede staan, en tuurde

over de vlakke.

Henderson had maar al te goed gezien; daarginds, op een afstand ongeveer van twee kilometer, en zich voordoende als een grote stip, met wat kleinere stipjes er omheen, naderde een slede.

De maan scheen zo helder, en de sneeuw was zo smetteloos wit, dat men de donkere slede en de mannen die haar vergezelden, volkomen duidelijk kon zien ondanks de grote afstand.

Raffles kende het land te goed, om niet dadelijk te begrijpen, dat die slede gevaar betekende.

Aanstands zou het nacht zijn, en mannen die hun spoor hadden gevolgd, die konden onmogelijk iets anders dan kwaad in de zin hebben.

— Op weg. Wij moeten proberen, zo spoedig mogelijk de heuvels bij het meer te bereiken. Daar zullen wij ons beter kunnen verschuilen, en, als het moet, verdedigen. Charles, span de honden weer in.

— Geloofst gij, dat die mannen ons kwaad zullen willen doen, mylord? vroeg Anne bevend, die de titel onthouden had, door Henderson in zijn opwinding aan Raffles gegeven.

— Dat kan, helaas, niet twijfelachtig zijn, miss Anne, antwoordde Raffles ernstig. Wat hier op dit ogenblik uit Hazelton komt, dat brengt gevaar. Ik vermoed, dat die kerel, die Italiaan, een troep gouddelvers heeft omgekocht, om ons achterna te zitten.

— Het is klaar, riep Brand. En ik hoop dat de honden het zullen halen. Zij zijn natuurlijk vermoeid van het gevecht met de wolven.

— En ook wat onhandelbaar, nu zij bloed hebben geproefd, moet ik vrezen, mompelde Raffles half voor zich uit. Vooruit jongens, doe je best.

Het was alsof de honden begrepen, wat er van hen gevergd werd, want zij trokken krachtig aan, zonder ook nog maar een enkele blik te wijden aan hun gevallen makkers.

Neen, een Canadese trekhond is niet sentimenteel.

De slede had zich weer in beweging gezet.

Telkens spoorde Raffles de honden opnieuw tot grotere snelheid aan.

Maar telkens wanneer Brand een blik achter zich wierp, zag hij maar al te goed, dat de slede daar achter hen zinderogen op hen inliep.

Ja, wanneer die onverwachte ontmoeting met de wolven niet had plaats gehad, zouden de honden van Raffles zeker talrijk en sterk genoeg zijn geweest om een goede voorsprong te behouden. Thans echter kon het niet worden betwijfeld, of met iedere minuut kwam de slede wat naderbij, en het zou geen half uur meer duren, of de achtervolgden zouden binnen schotsafstand zijn gekomen.

Een ogenblik hoopte Brand nog, dat daarginds misschien een slede van de Koninklijke Bereden Politie naderde, maar die hoop moest hij spoedig weer prijs geven, want hij wist maar al te goed, dat de manschappen van dat korps slechts zelden in zulk een grote getale tegelijk patrouilleren. Vaak zijn zij alleen, vrij dikwijls ook met zijn beiden, somtijds met drie man, maar meer zijn het er slechts zeer zelden.

Bovendien was het duidelijk, dat de troep die daar aankwam, hardnekkig het spoor volgde van de slede, door Raffles bestuurd.

Het was een groot geluk, dat de honden althans gehoorzaam bleven, ondanks hun verwondingen en hun vermoeidheid, anders zouden zij zeker nog eerder worden ingehaald.

Twintig minuten later had de slede de voet bereikt van de helling, die naar de heuvelkam leidde.

Raffles dacht er niet aan, zich in het bos te wagen, want hij wist niet welke gevaren hem daar konden bedreigen, men zou er nog veel minder snel voortkomen, en beschutting boden de bomen toch niet, terwijl het spoor van de slede evengoed zichtbaar zou blijven.

De streek is hier zeer schaars bewoond, nu leek zij wel geheel en al uitgestorven te zijn. Er lag reeds een laagje ijs op het water van het grote meer, en binnen drie dagen, indien het bleef vriezen, zou men er gemakkelijk met de zwaarste slede overheen kunnen trekken.

Raffles boog zich naar het jonge meisje toe, dat onbeweeglijk, met een strak gelaat in de slede zat, en zei vriendelijk:

— Ik zal u nu moeten vragen, even uit te stappen, Anne. Wij moeten de slede naar boven brengen, en zij zal te zwaar zijn voor de honden.

Het meisje stapte zwijgend uit, wendde zich toen naar Raffles, keek over de vlakke, en naar de achtervolgende slede, die nu nog nauwelijks een kilometer ver weg was, keek Raffles strak aan en zei toen rustig:

— Ik zal hier blijven, mylord.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles op een toon van ongeloof. Hier?

— Ja. Ik zal niet dulden, dat gij, die u zoveel offers voor mij getroost hebt, gevaar zult lopen in een ongelijke strijd met die schurken. Het is hen om mij te doen, welnu, dan zal ik mij aan hun overleveren, en zij zullen u rustig verder laten trekken.

Raffles haalde slechts even de schouders op, en zei met een glimlachje:

— Ik zou u liever met geweld naar boven dragen, dan dit toe te staan. Gij kent mij nog niet goed, Anne. En gij kent dat rapalje daarginds nog veel minder. Volg ons, Anne, tenminste wanneer gij niet bang zijt.

— Ik ben niet bang, als gij en uw vrienden bij mij zijt, zei het meisje eenvoudig. Ik ken u niet, maar ik weet dat gij een eerlijk man zijt, en ik vertrouw op u.

Een ogenblik zweefde er een bitter glimlachje om de lippen van de gentleman-inbreker, toen deze woorden tot hem gesproken werden door dat eenvoudige kind, dat hem met haar grote ogen zo vertrouwensvol aanzag, en toen bukte hij zich naar de slede, gaf de beide mannen een wenk, liet een kort bevel horen, en de honden trokken aan, terwijl de drie mannen zo hard zij konden tegen de slede duwden.

Anne scheen schoorvoetend te volgen, geslingerd tussen haar afschuw van de man, die haar ten verderve had willen brengen, en de lust deze edele man, die een dagenlange reis maakte om haar naar haar moeder terug te brengen, een ongelijke strijd te besparen, die nood-

lottig voor hen allen moest eindigen.

Het is niet gemakkelijk, met sneeuwschoenen aan een helling te beklimmen, maar de drie mannen waren goed geoefend, en zij wisten dat hun leven er mee gemoeid was.

De honden trokken wat zij konden, en de slede gleed tegen de helling op.

Halverwege waren een aantal rotsblokken grillig opeen gestapeld, en daarheen wees Raffles, terwijl hij zei:

— Een uitmuntende borstwering, jongens. Daar achter zullen wij hen afwachten, als wij het tenminste bijtijds halen.

Dit deden zij, maar het was op het uiterste ogenblik...

Want de slede, daarbeneden, werd vlug over een vlakke voortgetrokken door sterke honden, terwijl die van de achtervolgden een vrij steile helling moest worden opgetrokken en geduwd.

De achtervolgers wonnen dan ook in die tijd bijna vijfhonderd meters, en die afstand scheidde hen ook van het kleine troepje, toen het eerste schot viel, juist op het ogenblik dat de slede links afzwenkte, om achter de rotsen te verdwijnen.

Het schot was goed gericht ook, want Brand voelde de kogel met een zuigend geluid door de met bout gevoerde ransel gaan, die hij bij wijze van knapzak op de rug droeg.

Nog meer schoten klonken, maar nu sloegen de kogels nutteloos plat tegen de met sneeuw overdekte rots, waarachter zij een toevlucht hadden gezocht.

Zonder een bevel af te wachten, legden de honden zich neer, en begonnen dadelijk in de sneeuw te graven. Zij meenden zeker, dat de plek bereikt was, waar hun meester het kamp wilde opslaan.

Het eerste wat Brand deed, was opnieuw zijn geweer grijpen en het zorgvuldig laden.

Hij zocht zich een plekje uit, daar, waar de rots, bijna twee meters hoog, tamelijk gemakkelijk beklimmen kon worden, klauterde voorzichtig naar boven, strooide een paar handen vol sneeuw op zijn bonten muts, die hem te spoedig zou kunnen verzaden. Hij keek

voorzichtig door een spleet.

Op iets meer dan tweehonderd meters afstand kwam de slede langzaam naderbij, een man had het geweer aan de schouder gebracht, stond stil en maakte zich gereed om te vuren.

Maar Brand was hem voor.

Hij mikte zorgvuldig, en deed zijn naam als de beste schutter van het driel, ook ditmaal eer aan. Want de kogel trof doel, die hij afzond.

De schutter daar op de vlakte, wankelde een ogenblik, strekte beide armen zijwaarts, en viel voorover in de sneeuw als een boom, die bij de wortel geveld is.

Vlug als konijnen zag men de achtervolgers zo snel zij konden de slede dwarszetten en dekking zoeken achter het grote voertuig, dat evenwel niet geladen bleek te zijn, met uitzondering van een paar tenten en wat kookgerel.

HOOFDSTUK VII

DE REDDING

Dat de mannen daar beneden goede schutters waren, men behoefde het niet te betwijfelen.

Er werd onmiddellijk teruggeschoten, en er moest zeker nog een donker plekje zijn aan de muts van Brand, want de kogel ging door dit kledingstuk heen en sloeg met een geluid als een zweefslag plat tegen het gesteente van de heuvel, die achter hem oprees.

Op zijn beurt schoot hij nogmaals, wel wetende dat hij alleen maar de slede zou kunnen treffen, want van de zes mannen die zich daarginds nog bevonden, was nu volstrekt niets meer te zien. De zevende lag als een levenloos, zwart ding op de sneeuw, met het gelaat voorover.

— Een ogenblik dacht Brand er over, de honden neer te leggen, om de schurken het vluchten te beletten, maar reeds hadden de schrandere dieren zich ingegraven achter een lage oneffenheid, en ook van hen was er volstrekt niet meer te bespeuren.

Anne was doodsbleek neergezegen aan de voet van de rots, en zei nogmaals op smekende toon:

— Laat mij toch naar hen toegaan, en mij uitleveren.

— Nooit, antwoordde Raffles bijna woest. Voor wie ziet gij mij aan? Uw le-

ven is veel meer waard, ja honderdvoudig meer dan dat van die ellendelingen tezamen.

— Maar zij kunnen u hier beleggen en besluipen, wanneer de maan verdwenen is, riep het meisje op een toon van ontzetting. Nasi is hier misschien nog nooit geweest, maar de mannen die hij gehoord heeft, des te vaker. Geloof gij dat hij erbij is, mijnheer?

Deze vraag was tot Brand gericht, die aandachtig bleef turen achter zijn uitkijkpost.

— Het is op die afstand niet zo gemakkelijk te zien, miss Anne, antwoordde de jongeman. James, reik mij de nachtkijker eens aan.

De reus tastte even tussen de bagage, en haalde het foudraal te voorschijn, nam er de kijker uit, en overhandigde deze aan Brand.

Deze tuurde er enige ogenblikken met grote aandacht door, gaf toen het instrument terug, en zei mismoedig:

— Er is niets anders te zien dan de slede. Zij hebben er zich achter verscholen, zelfs hun hielen zijn niet te zien. Het is jammer dat wij nog niet wat hoger hebben kunnen klimmen, dan zou ik hen wel weten te raken.

— Ik zou ook wel wat willen zeggen, mylord, liet op dat ogenblik de diepe

stem van Henderson zich horen.

— Heb je een goed plan, James? vroeg Raffles.

— Dat niet mylord, ik had willen zeggen, dat die wolven een half uur te vroeg zijn gekomen. Zij hadden zich liever met dat gespuis daarginds moeten bezighouden. Maar laten wij hopen dat hun kameraden komen aanzetten, en dan liefst een paar honderd.

— Dat is een onkristelijke wens, James, zei Brand met een kort lachje. Wij zullen het ook wel zonder die wolven opknappen, denk ik. Wanneer er zich een van die kerels vertoont, heeft hij de langste tijd geleefd.

Op dat ogenblik verscheen er iets dat er uitzag als een witte vlag boven de slede; het was moeilijk te zien in die witte omgeving, maar Brand vergiste zich toch niet, en riep opgewonden:

— Zij laten een witte vlag zien. Zal ik schieten?

— Dat zul je wel laten, Charles, riep Raffles streng. De witte vlag is altijd en overal heilig. Zouden zij te beroepen zijn?

— Misschien. Ik kan het proberen. Wat moet ik zeggen?

— Zeg dat de man met zijn vlag te voorschijn kan komen, en honderd meter mag naderen; tweehonderd stappen.

Zonder zich al te ver boven de rots uit te wagen, zette Brand zijn beide handen als een scheepsroeper aan de mond en schreeuwde over de vlakke:

— Laat de man met de vlag twee honderd passen naderbij komen en zeggen wat jullie verlangt.

Het moest daarginds gehoord zijn, want onmiddellijk sprong er 'n man achter de slede op, die, zwaaiend met een aan een stok gebonden doek, naderbij kwam, blijkbaar ongewapend.

Toen hij ongeveer de helft van de afstand had afgelegd, die hem scheidde van de schuilplaats der achtervolgden, stond hij stil, en schreeuwde:

— Lever ons de meid uit, en we laten jullie ongemoeid gaan. Denk erom, dat wij de sterksten zijn, en geduld hebben. Al zouden we hier weken moeten blijven liggen, wij zouden het uithouden en jullie uithongeren.

Raffles schoof Brand zacht een weinig terzijde, en gaf ten antwoord:

— Als je het meisje hebben wilt, kom haar dan maar halen. Wij hebben levensmiddelen genoeg, en geduld nog veel meer dan jullie. Charles, houdt haar vast.

Nog juist bijtijds kon Brand Anne Bishop bij de arm vastgrijpen, want het meisje had een wanhopige beweging gemaakt, en stond op het punt, langs de helling naar beneden te snellen.

— Laat mij gaan, ik breng u allen in de dood, kreet zij, worstelend om los te komen uit de greep van de jongeman.

— Nog liever zou ik u vastbinden aan de slede, dan het toe te staan, riep Raffles, luid genoeg om door de woordvoerder der achtervolgers te worden verstaan. Wij zullen eens zien wie aan het langste einde trekt... ga terug naar je slede, man, en deel aan je waardige opdrachtgever mede, dat wij het hier heel goed hebben, levensmiddelen en munitie in overvloed, en geen spoor van haast.

De man met de vlag maakte een dreigend gebaar, zonder evenwel nog iets te zeggen, en liep snel terug naar de slede, waarachter hij dadelijk weer verdween. Onmiddellijk daarna knetterde er een waar salvo, dat met woedende kreten gepaard ging, en zes kogels deden de splinters van de getroffen rots afvliegen, zonder verdere schade aan te richten.

Raffles was op het meisje toegetreden, keek haar ernstig aan, en zei toen:

— Mijn vriend zal je loslaten, Anne, maar je belooft mij, bij het heiligste wat je hier op aarde bezit, bij wat je zeker het meest zult liefhebben, bij het hoofd van je moeder, dat je hier zult blijven, hier bij ons.

— Gij doet verkeerd, mylord. Werkelijk, gij doet verkeerd, maar ik belooft het u. Ik belooft het bij het leven van mijn moeder.

Onmiddellijk liet Brand haar los, en het meisje zonk op de slede neer, en begroef het gelaat in de handen.

Geruime tijd bleef het stil.

De maan zakte langzaam naar de kim, alsof zij werd neergelaten aan een

onzichtbare koord; binnen een half uur zou zij verdwenen zijn achter de toppen der bomen, die zich verhieven op de heuvelkam.

Dan zou de vlakte in duisternis gehuld zijn, en misschien zouden de schurken een omtrekkende beweging maken en hen in de rug aanvallen.

Dat moesten zij afwachten, want meer konden zij niet doen. Zij waren nu eenmaal achter de opeen gestapelde rotsen, die zich over een lengte van een meter of tien uitstrekten, en wanneer zij er achter te voorschijn kwamen, zou het hun dood betekenen.

Maar de drie mannen waren vastbesloten; zij zouden zich liever op de plek laten doden, dan hun leven te kopen ten koste van de ondergang, de ontoring van dat jonge meisje.

Traag verliepen de minuten.

Ieder van de drie mannen dacht na over een middel, om een einde te maken aan deze toestand.

Misschien als het donker werd, zouden zij vlug met de honden en de slede verder kunnen trekken, over de bergkam heen, vóór het geboefte daar beneden iets van hun verdwijning bemerkte had. Die kans was echter gering, want zo donker zou het zeker niet worden, of de gróte slede en de begeleidende vier personen zouden zeker nog wel zichtbaar blijven tegen het witte sneeuwdek.

Brand bleef op zijn post, gereed om te vuren, zodra hij maar een voet te voorschijn zou zien komen.

Langzaam gleed de reusachtige schaduw van het bos, waarachter aanstonds de maan zou wegzinken, over de vlakte. Nog een kwartier, en zij zou de slede daarginds hebben bereikt en dan zou het bijna niet meer mogelijk zijn, op die afstand een schot te lossen dat doel trof.

De schurken schenen besloten te hebben, om de beurt te gaan slapen, want een paar minuten later zag Brand iets zwarts achter de slede, dat hoe langer hoe verder te voorschijn kwam; het was de voet van een der kerels, in een zware laars gestoken. De man lag zeker op de rug, en sliep.

Brand mikte, en haalde de trekker over.

Er klonk daarginds een gebrul van pijn, en een kort ogenblik werd er een bovenlichaam zichtbaar, dat weer als bij toverslag verdween, want de man werd ongetwijfeld door zijn kameraden vlug weer achter de slede neergetrokken.

De schaduw naderde nog meer, en het was alsof een ontzaglijk monster dat zwarte ding verslond, want het verdween geleidelijk uit het gezicht.

En nu was het geheel in de duisternis opgelost.

Maar op hetzelfde ogenblik scheen er op de vlakte iets te gebeuren, dat een algehele verandering in de toestand bracht.

Er klonken vloeken, snel onderdrukt, men hoorde de honden kort blaffen, en een paar kwamen er van te zien.

Zonder zich te bedenken, schoten Raffles en Brand tegelijkertijd en hun schoten, half op goed geluk gelost, moesten ook raak zijn geweest, want er klonken luide kreten van woede, een paar bevelen, het klappen van een zweep.

— Wat gebeurt er toch? riep Henderson opgewonden uit. Het lijkt wel of zij ergens bang voor zijn geworden.

Brand stak zijn hoofd zover hij maar durfde boven de rots uit, en riep toen eensklaps met een juichkreet:

— Politie. Ik geloof dat daar een politieslede aankomt, met tien honden er voor, van de zijde van het meer.

Zijn woorden werden weldra overstemd door het geknetter van losbrandingen, rauwe kreten klonken, daarginds werden revolvershots gelost, weer knalden de zweepen, en een ruwe stem schreeuwde:

— Laat de honden lopen wat ze kunnen, Ted. Vooruit, help een handje, Italiaan, als je leven je lief is; wij zijn al vier man kwijt. En twee van de honden zijn naar de bliksem. Daar is de politie en ik heb nog wat met hen te vereffenen.

Het klonk zo duidelijk, wat de man schreeuwde, dat er nu niet meer aan kon worden getwijfeld, of de handieten hadden van de duisternis reeds gebruik gemaakt, om naderbij te komen.

Brand wilde opnieuw vuren, maar Raffles drukte zijn geweer omlaag met de woorden:

— Spaar je munitie, Charles. Je kunt nu geen vriend van vijand meer onderscheiden en wij hebben ons doel bereikt.

Men hoorde inderdaad het tuig kraken van de aantrekkende honden, nog een enkel schot knalde, en toen zag men onduidelijk een donkere massa zich snel verwijderen in westelijke richting.

Onmiddellijk kwam er een tweede slede opdagen, waarnaast drie donkere gedaanten snel voortgleden en die dezelfde richting scheen te willen inslaan, toen Raffles, zo hard hij kon, riep:

— Hierheen, mannen. Laat dat ontuig maar lopen; zij zijn uw kruut niet waard, en hier is beter werk te doen.

Een korte kreet, de honden voor de politieslede legden zich gehoorzaam neer, en een der mannen, in een blauwe uniform gestoken, de pet met kleppen diep over de oren getrokken, kwam naderbij, gereed om te schieten bij het minste onraad, maar Raffles trad hem reeds tegemoet, en riep:

— Gij zijt daar juist bijtijds gekomen, heren van de Bereden Politie.

— Wij hoorden het schieten, mijnheer, antwoordde de agent, en het volgende ogenblik had hij zijn zaklantaarn doen ontgloeien, en richtte het schijnsel op het gelaat van Raffles, toen achtereenvolgens op dat van de beide andere mannen en het meisje.

Hij trof zulke reizigers waarschijnlijk maar zelden aan in deze streken, want hij zei hoofdschuddend, nadat zijn onderzoek beëindigd was:

— Zeker gekomen om te jagen? Wat is er eigenlijk aan de hand?

Raffles had volstrekt niets te verzwijgen, behalve natuurlijk wat betref zijn identiteit, en daarom deelde hij de politiemans in korte woorden mee wat er geschied was.

— Nasi? Ik weet het niet, het is mij alsof ik die naam al vaker gehoord heb. Nu, wij zullen de kerel in het oog houden. Ja, u glimlacht, u denkt natuurlijk dat ik maar wat zeg, omdat zo iets in een land als Canada niet gaat. Maar ik verzeker u, dat wij hem wel zullen weten te achterhalen, als dat nodig is. Ween uwer gewond?

— Neen, niemand, gelukkig.

— Ik, ik heb een kleine... onbetekende...

Het was Anne, die gesproken had, maar haar stem klonk heel zwak, en zij kon ook niet uitspreken, maar gleed bewusteloos in de armen van Raffles, die vol schrik en medelijden bemerkte, dat het dappere meisje een schotwonde aan de arm had gekregen.

Dat had zij verzwegen, om haar beschermers de moed niet te ontnemen. Het bleek dat zijzelve tersluiks haar zakdoek om de bloedende wonde had gewikkeld.

Snel werd het verbandtrommeltje in de slede geopend, en spoedig kwam het meisje weer bij, nadat Raffles haar op snelle en handige wijze verbonden had, en de agent haar de slapen met een weinig brandewijn had ingewreven.

— Dapper kind, fluisterde Raffles, terwijl hij zacht de kleine hand streelde, die in de zijne lag. Je hebt meer gedaan dan men van een meisje van jouw leeftijd zou mogen verwachten. Maar spoedig zul je nu je moeder terugzien.

— De jongedame hoort immers thuis in Danvegan? vroeg de man in de blauwe uniform. Dat treft; wij waren op weg daarheen. En als gij het goedvindt, mijnheer, dan zullen wij die jongedame nu van u overnemen, en er voor zorgen, dat zij veilig thuiskomt. Wij zijn hier maar een paar uren van het dichtstbijzijnde spoorwegstation, en de lijn vandaar tot Danvegan is vrijgemaakt. Als ik het wel voor heb, vertrekt er nog deze nacht een trein. Mijn twee kameraden zouden met die trein meegaan, om daarginds voorraden in te slaan. Dunkt u dit goed geregeld?

— Ik vind, dat zij aan niemand beter kan worden toevertrouwd dan aan de dappere beambten van de Bereden Politie, zei Raffles zacht, Miss Anne, dan is nu het ogenblik om afscheid te nemen aangebroken. Blijf, zoals je je nu getoond hebt, en dan zal eenmaal de man komen, die er trots op mag zijn, jou als zijn vrouw, zijn flinke, trouwe vrouw naar het altaar te voeren.

Zonder een ogenblik te aarzelen, zoals een zuster haar broer omhelst, trad het meisje op Raffles toe, kuste hem

op de wang, en zei met trillende stem:

— Ik dank u voor alles wat gij gedaan hebt. Ik zal u nooit vergeten. U niet, en ook niet uw beide vrienden. Gij moet mij beloven, als gij terugreist, mij ook niet te vergeten, en mijn moeder te bezoeken. Ik wil haar de mannen tonen, die zich voor een onbekend meisje de grootste offers hebben willen getroosten. Sergeant, ik ben tot uw dienst, ik volg u.

En zij ging de helling af, na Henderson en Brand de hand te hebben ge-

drukt; de drie mannen zagen haar figuurtje telkens kleiner worden, zij zagen hoe zij zich nog eens omwendde, om met haar zakdoek te wuiven, en toen slokte de duisternis haar op.

Raffles bleef een ogenblik haar stil nazien, richtte zich op, en zei met schitterende ogen:

— Ziezo, vrienden, en nu geloof ik dat ik nog een appeltje te schillen heb met die mijnheer Nasi. Naar het noorden, zodra de dag aanbreekt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Woestijnrat

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN
SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om Oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59,40, nu VOOR SLECHTS f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN
LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266